

RUGÂNDU-NE
TATĂL
NOSTRU

J. I. PACKER

J. I. PACKER

RUGÂNDU-NE

*TATĂL
NOSTRU*

EDITURA CARTEA CREȘTINĂ
ORADEA, 2023

Praying the Lord's Prayer

Copyright © 2007 by J. I. Packer

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway.

All rights reserved.

Ediția în limba română publicată sub titlul:

Rugându-ne Tatăl nostru

de J. I. Packer

© Editura Cartea Creștină

Cuza Vodă 85, 410097 Oradea - BH, România, 0746 318 498

Email: comenzi@ecc.ro; pagina web: www.ecc.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Cartea Creștină.

Traducerea: Traducător

Editarea: Valer Monafu

Consiliere editorială: Dr. Ciprian M. Ardelean

Corectura: Ruth Hărduț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PACKER, J. I.

Rugându-ne Tatăl nostru / J. I. Packer; trad.: Anders

Dăniileț. - Oradea : Cartea creștină, 2023

ISBN 978-973-1990-91-0

Pentru
JIM, TOM,
ȘI ELISABETH

*care prin ceea ce sunt
mai mult decât prin ceea ce
spun împărtășesc puterea
pe care au primit-o*

CUPRINS

Prefață	9
1 Când vă rugați	15
2 Rugați-vă astfel	27
3 Tatăl nostru.....	39
4 Care ești în ceruri.....	51
5 Sfințească-Se numele Tău.....	61
6 Vie împărăția Ta	75
7 Facă-se voia Ta.....	87
8 Precum în cer, și pe pământ.....	99
9 Pâinea noastră cea de toate zilele	111
10 Iartă-ne	123
11 Nu ne duce în ispită	137
12 Izbăvește-ne	149
13 De (cel) rău	161
14 Împărăția și puterea	171
15 Și slava.....	181
16 Amin.....	193

RUGĂCIUNEA „TATĂL NOSTRU”

„Iată dar cum trebuie să vă rugați:

«Tatăl nostru care ești în ceruri!

Sfințească-se Numele Tău;

vie Împărăția Ta;

facă-se voia Ta,

precum în cer și pe pământ.

*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-
ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile*

noastre precum și noi iertăm greșiților

noștri și nu ne duce în ispită,

ci izbăvește-ne de cel rău.

[Căci a Ta este împărăția și puterea,

și slava în veci. Amin!]»”

MATEI 6:9-13

(Porțiunea dintre paranteze apare în unele
manuscrite antice, deși nu în toate.)

PREFAȚĂ

Există trei formulări venerabile care împreună formează creștinismul: Crezul Apostolic, Cele Zece Porunci și Rugăciunea „Tatăl Nostru”. Acestea rezumă perfect modul în care creștinii cred, se comportă și au părtășie cu Dumnezeu.

Rugăciunea „Tatăl Nostru” în special, este o comprimare minunată, plină de însemnătate. Este un compendiu al Evangheliei (Tertulian), o capodoperă divină (Thomas Watson), un set de reguli pentru scopurile și cererile noastre și, prin urmare, elementul-cheie al vieții. Ce înseamnă să fi creștin nu este explicat nicăieri mai clar decât aici.

Precum celelalte catehisme ale Reformei, Catehismul din *Cartea de rugăciuni obștești*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

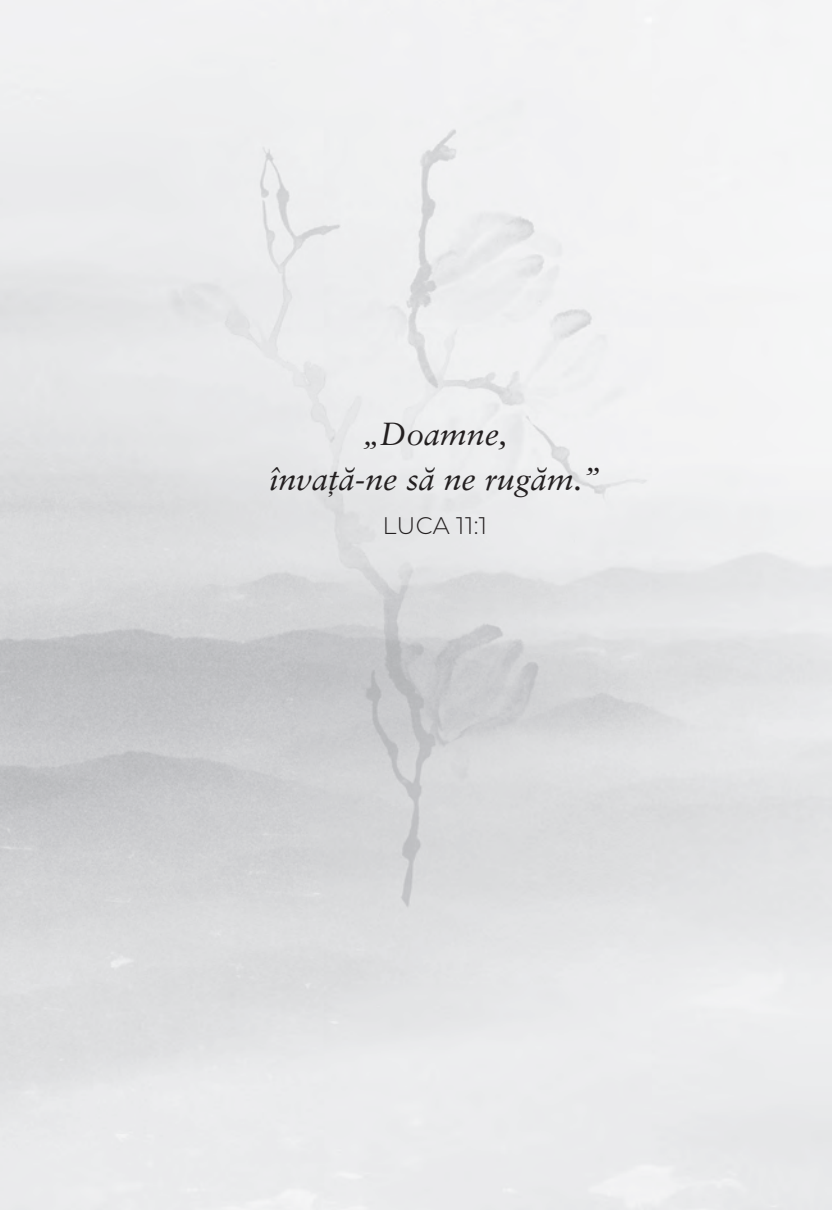
anglicană este bazat pe aceste trei idei. Cu privire la rugăciunea „Tatăl Nostru” este scris:

Întrebare: Ce îți dorești de la Dumnezeu prin rugăciune?

Răspuns: Îmi doresc ca Domnul Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, care este Dătătorul a tot ceea ce este bun, să trimită harul Său atât mie, cât și tuturor oamenilor, ca să ne închinăm Lui, să Îi slujim Lui și să ascultăm de El cum se cuvine. Și mă rog Domnului să ne dea tot ceea ce avem nevoie atât pentru trup, cât și pentru suflet. Mă rog ca El să Se îndure de noi, să ne ierte păcatele și să ne ocrotească și să ne apere de orice pericol fizic și spiritual. Mă rog ca El să ne păzească de orice păcat și de tot ceea ce este rău și de vrăjmașul nostru spiritual și de moartea veșnică. Și cred că El va face toate acestea prin mila și bunătatea Sa, prin Domnul nostru Isus Hristos. De aceea spun: Amin. Așa să fie.

PREFAȚĂ

Noțiunile sumarizate prin aceste cuvinte vor fi prezentate în detaliu în studiile care urmează.

*„Doamne,
învață-ne să ne rugăm.”*

LUCA 11:1

CAPITOLUL 1

CÂND VĂ RUGAȚI

Să te rogi lui Dumnezeu este o problemă pentru mulți în ziua de azi. Unii se roagă în mod mecanic și nici nu știu de ce se roagă; alții au înlocuit rugăciunea cu gândirea în liniște sau meditația transcendentă; majoritatea, probabil, au renunțat cu totul la rugăciune. Care este cauza acestei probleme? Răspunsul este clar. Oamenii au o problemă cu rugăciunea din cauza confuziei în care se află cu privire la Dumnezeu. Dacă nu ești sigur de existența lui Dumnezeu sau de faptul că El este un Dumnezeu personal sau bun sau că este complet în control sau că Îi pasă de oamenii

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

de rând ca noi, vei fi înclinat să ajungi la concluzia că rugăciunea nu are niciun rost și că este chiar lipsită de importanță, și astfel nu te vei mai ruga.

Dar dacă ai credința, pe care o au toți creștinii, că Isus este chipul lui Dumnezeu – cu alte cuvinte, că Dumnezeu are caracterul lui Isus – atunci nu vei mai avea astfel de îndoieli și vei recunoaște că pentru noi este la fel de natural să vorbim cu Tatăl și Fiul în rugăciune cum a fost pentru Isus să stea de vorbă cu Tatăl Său din ceruri și cum a fost, de asemenea, pentru ucenici să stea de vorbă cu Învățătorul lor în zilele lucrării Sale de aici, de pe pământ.

CONVERSAȚIE ÎN DOUĂ DIRECȚII

Conversațiile cu părinții sau prietenii noștri înțelepți pe care îi iubim și îi respectăm, și care sunt gata să ne ajute prin sfaturile și faptele lor, nu ni se par nici lipsite de sens, nici

plicitisitoare. Acordăm timp acestor conversații, ba chiar le plănuim, pentru că le prețuim și avem de câștigat din ele. Trebuie să avem aceeași atitudine și cu privire la timpul de părtășie petrecut cu Dumnezeu în rugăciune. Când credinciosul metodist Billy Bray spunea adesea: „Trebuie să stau de vorbă cu Tatăl despre asta”, el se referea la rugăciune.

Așadar, ne spune oare Dumnezeu ceva când ne rugăm? Da. Probabil că nu vom auzi o voce și nici nu vom simți impresia vreunui mesaj neașteptat (și ar fi înțelept să fim precauți cu privire la astfel de experiențe, dacă ni s-ar întâmpla vreodată). Dar pe măsură ce analizăm și articulăm verbal problemele noastre înaintea tronului lui Dumnezeu, pe măsură ce Îi spunem ce dorim și de ce dorim și reflectăm asupra pasajelor și principiilor din Cuvântul scris al lui Dumnezeu în legătură cu problema în cauză, vom constata că o mare certitudine se cristalizează în inima noastră. Astfel

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

totul devine clar în ceea ce privește perspectiva lui Dumnezeu asupra noastră și a rugăciunilor noastre, împreună cu voia Sa pentru noi și pentru alții. Dacă te întrebi „De ce se întâmplă un lucru sau altul?”, poate că nu vei primi nicio lumină, pentru că „lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru” (Deuteronomul 29:29). Dar dacă întrebi „Cum trebuie să Îi slujesc lui Dumnezeu și să-L proslăvesc aici și acum, în situația în care mă aflu?”, vei primi întotdeauna un răspuns.

CREAȚI PENTRU RUGĂCIUNE

Nu ar fi prea mult să presupunem că Dumnezeu ne-a creat pentru rugăciune, că rugăciunea este cea mai *naturală* (deși nu cea mai ușoară) activitate în care vom participa vreodată, și că rugăciunea este măsura noastră în ochii lui Dumnezeu. „Ceea ce este omul când stă singur pe genunchi înaintea lui Dumnezeu”,

CÂND VĂ RUGAȚI

a zis evlaviosul Murray McCheyne, „aceea este el cu adevărat – și nimic mai mult.”

Poate că ucenicii lui Isus au simțit acest lucru când au făcut această cerere deosebită (ai repetat-o și tu vreodată?): „Doamne, învață-ne să ne rugăm.” (Luca 11:1) Probabil că Isus S-a bucurat când a auzit această cerere. Ca orice bun învățător, Și-a controlat sentimentele și a dat un răspuns direct. „Când vă rugați, să ziceți...” – și pentru a doua oară în lucrarea Sa publică, El le-a dat tiparul pe care îl numim Rugăciunea „Tatăl nostru” sau Rugăciunea Domnească (Luca 11:2-4; Matei 6:9-13).

*Rugăciunea este cea mai naturală
activitate în care vom participa vreodată,
și că rugăciunea este măsura noastră în
ochii lui Dumnezeu.*

„Să ziceți...” Oare a fost intenția lui Isus ca ei să repete cuvintele ca niște papagali? Nu.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

El a vrut ca ei să le înțeleagă sensul. Putem spune că „să ziceți...” se referă la mesajul și intenția rugăciunii. Această rugăciune este un șablon pentru toți creștinii care se roagă. Isus ne învață că rugăciunea va fi acceptabilă numai atunci când atitudinea, gândurile și dorințele exprimate se conformează tiparului dat. Aceasta înseamnă că fiecare rugăciune a noastră trebuie să reflecte Rugăciunea Domnească într-o formă sau alta.

ÎNVĂȚĂM SĂ NE RUGĂM

„Experiența nu poate fi învățată!” Această frază a fost scrisă pe o broșură de angajare a tinerilor, dar prezintă un adevăr la fel de profund și cu privire la rugăciune, nu numai în legătură cu asigurarea unui loc de muncă. Asemenea cântatului, rugăciunea se învață prin practică; nu se poate învăța din cărți (nici măcar din cartea aceasta!). Rugăciunea

este o activitate atât de naturală și spontană, încât poți deveni destul de priceput fără să fi citit vreodată despre ea. Totuși, după cum exercițiile vocale te pot ajuta să cânti mai bine, experiența și sfaturile altora ne pot ajuta să ne rugăm mai bine și cu un scop bine definit. Biblia este plină de modele de rugăciune: 150 de tipare pentru laudă, cereri, și închinare sunt cuprinse în cartea Psalmilor, și mult mai multe exemple de rugăciuni corecte sunt, de asemenea, consemnate, pe lângă multe alte învățături pe tema rugăciunii.

Cu siguranță, nu ar trebui să ne mulțumim cu repetarea rugăciunilor rostite de alte persoane, și nici Dumnezeu nu ar fi mulțumit (care părinte ar fi mulțumit dacă i-ar vorbi copilul numai în citate, limitând astfel conversația la repetarea sentimentelor altor persoane?). Însă uitându-ne la felul în care s-au rugat alții și rugându-ne și noi împreună cu ei, ne putem găsi propria cale în rugăciune, după cum și

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

un muzician începător care studiază interpretarea unei piese de către un alt pianist poate învăța să o interpreteze și el mai bine (deși puțin diferit). Mai presus de toate, avem rugăciunea „Tatăl Nostru” ca model.

O analiză a luminii necesită o înțelegere a celor șapte culori care fac parte din spectrul luminii vizibile. Tot astfel, o analiză a rugăciunii „Tatăl Nostru” necesită înțelegerea unui spectru compus din șapte activități distincte: *apropierea* de Dumnezeu în adorare și încredere; *recunoașterea* lucrării și a valorii lui Dumnezeu prin laudă și închinare; *mărturisirea* păcatului și căutarea iertării; *cererea* împlinirii nevoilor noastre și ale altora; *cererea* binecuvântării de la Dumnezeu, așa cum a făcut și Iacov în Geneza 32, când s-a luptat cu Domnul (lui Dumnezeu Îi place când ne „luptăm” cu El astfel); *acceptarea* situației noastre după cum a rânduit-o Dumnezeu; și *devotamentul* nostru față de Dumnezeu,

indiferent de circumstanțe. Aceste șapte activități constituie rugăciunea biblică, iar rugăciunea „Tatăl Nostru” le cuprinde pe toate.

Așadar, rugăciunea „Tatăl Nostru” trebuie să ne călăuzească și să ne motiveze să ne rugăm mereu. Singurul mod de a ne asigura că rugăciunile noastre sunt după voia lui Dumnezeu este rugăciunea rostită în conformitate cu acest model. Iar când viața noastră de rugăciune pare uscată și ne simțim împotmoliți, putem porni izvorul numai dacă ne rugăm după exemplul Rugăciunii Domnești, dezvoltând pe parcurs fiecare dintre clauzele ei. Nu putem trece niciodată dincolo de această rugăciune; nu numai că este prima lecție de rugăciune dată de Domnul Isus, ci cuprinde și toate celelalte lecții. *Doamne, învață-ne să ne rugăm!*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

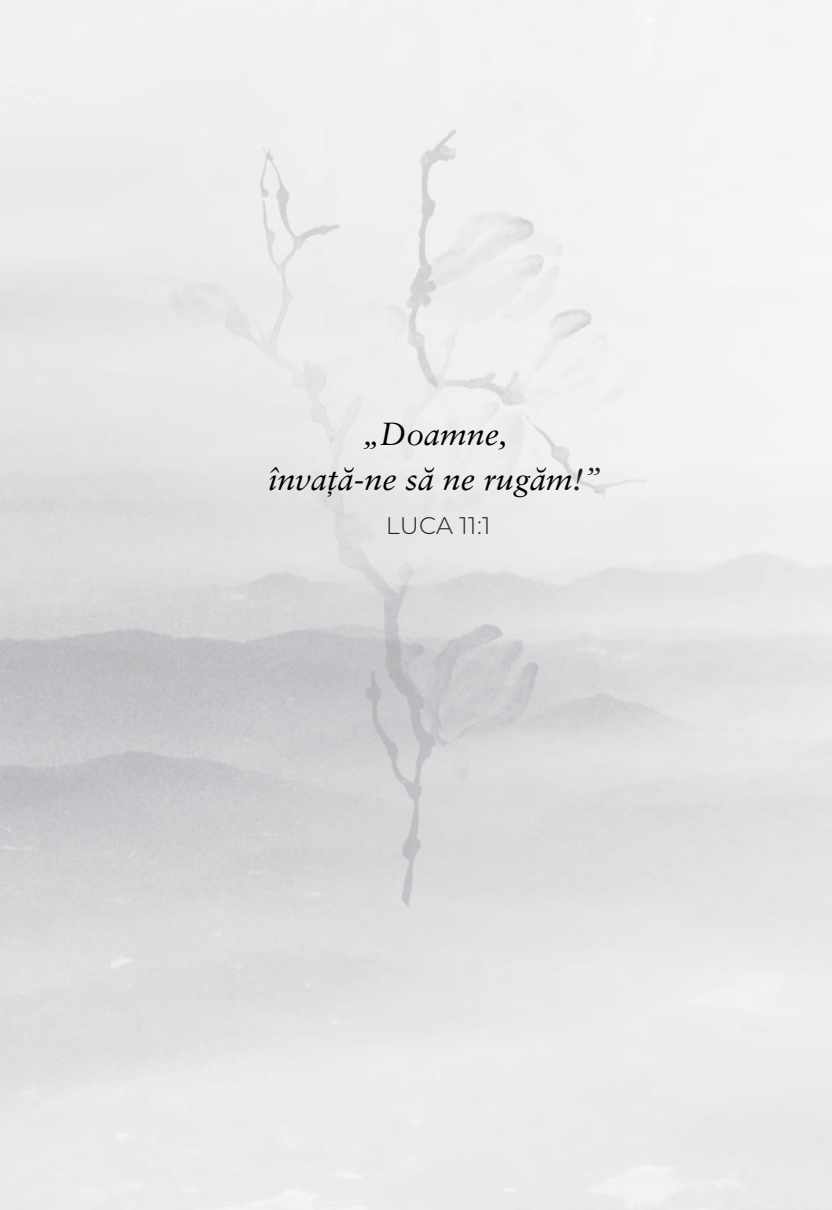
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Caracterul natural al rugăciunii:

- Psalmul 27, 139

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Cum poate fi viața de rugăciune afectată de percepția omului despre Dumnezeu?
- De ce este rugăciunea „activitatea cea mai naturală în care vom participa vreodată”?
- În ce sens trebuie fiecare rugăciune să fie o oglindă a rugăciunii „Tatăl Nostru”?

*„Doamne,
învață-ne să ne rugăm!”*

LUCA 11:1

CAPITOLUL 2

RUGAȚI-VĂ ASTFEL

„Când vă rugați, să ziceți...” Astfel a prezentat Isus rugăciunea „Tatăl nostru” în timpul Predicii de pe Munte (Matei 6:9-13). Este evident că această rugăciune ne-a fost dată ca model pentru rugăciunile noastre de zi cu zi, cele rostite în gând, dar și cele rostite cu voce tare. Care sunt elementele acestui model? Iată o imagine de ansamblu a acestei rugăciuni.

Cuvintele adresate lui Dumnezeu (invocarea) la începutul acestei rugăciuni sunt pline de însemnătate. Probabil că i-au șocat pe ucenici, pentru că în religia iudaică nimeni nu

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

ar îndrăzni să Îl numească pe Dumnezeu „Tată”. Isus însă ne îndrumă să facem acest lucru – cu alte cuvinte, ne îndrumă să căutăm să fim primiți în prezența lui Dumnezeu aici pe pământ și să acceptăm faptul că suntem copiii Lui, iar El ne privește cu o dragoste de Tată. Apoi ne uităm la ideea că Tatăl nostru este „în ceruri” – iar asta înseamnă că El este Dumnezeu, suveran și existent prin Sine În-suși; El este Dumnezeul care *conduce* și *controlază* totul. Pe de o parte este dragostea Lui de Tată, iar pe de altă parte avem măreția Lui transcendentă. Aceste două calități ale lui Dumnezeu sunt recunoscute în fiecare punct al rugăciunii.

Apoi urmează trei cereri care sunt concentrate asupra lui Dumnezeu. Acestea exprimă atitudinea pe care Isus o numește „cea dintâi și cea mai mare poruncă: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta...” (Matei 22:37-38).

RUGAȚI-VĂ ASTFEL

Prima cerere este ca „*Numele*” lui Dumnezeu să fie „sfințit”. În Biblie, „*numele*” înseamnă „persoana”, și să sfințești Numele lui Dumnezeu înseamnă să recunoști că Dumnezeu este Sfânt. Noi sfințim Numele lui Dumnezeu prin reverența noastră față de Cuvântul lui Dumnezeu și prin închinarea și supunerea noastră.

A doua cerere este ca să vină „*Împărăția*” lui Dumnezeu. „*Împărăția*” lui Dumnezeu se referă la manifestarea publică a puterii Lui în mântuirea și viața noastră. Când cerem să vină *Împărăția* lui Dumnezeu, cerem ca întreaga lume să aibă parte de harul Lui, să vadă maiestatea Lui și să se supună puterii Lui până va veni Hristos și va face toate lucrurile noi.

În a treia cerere, ne rugăm ca „*voia*” lui Dumnezeu să se facă – ne rugăm ca toate poruncile și scopurile Lui să fie perfect împlinite.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

ÎNTĂI DUMNEZEU, APOI OMUL

Acum urmează trei cereri concentrate asupra omului. Trebuie să realizăm faptul că și atunci când ne rugăm pentru nevoile noastre trebuie să o facem *cu scopul de a-L proslăvi pe Dumnezeu*, nu cu scopul de a forța mâna Lui să facă totul după voia noastră. De aceea nevoile noastre sunt puse pe locul doi, după cererile concentrate asupra slavei lui Dumnezeu. Ni s-a poruncit să cerem hrana de zi cu zi, iertarea păcatelor și protecția de ispite și de cel care ne ispitește („cel rău”). Toate nevoile principale sunt adresate aici – nevoile materiale, nevoile de înnoire și vindecare spirituală și nevoile de ajutor și călăuzire.

Trebuie să realizăm faptul că și atunci când ne rugăm pentru nevoile noastre trebuie să o facem cu scopul de a-L proslăvi pe Dumnezeu, nu cu scopul de a forța mâna Lui să facă totul după voia noastră.

Cuvintele de laudă din finalul rugăciunii Îi atribuie lui Dumnezeu „*împărăția*” (Îl laudă pe Cel care stă pe tron), „*puterea*” (Îl adoră pe Dumnezeu ca fiind Acela care poate să facă tot ceea ce Îi cerem), și „*slava*” (Îl declară pe Dumnezeu vrednic de închinare aici și acum). Deși manuscrisele originale nu au inclus aceste cuvinte din încheierea rugăciunii ca fiind rostite de Domnul Isus, nu putem nega faptul că se potrivesc.

DUMNEZEU CONDUCE CONVERSAȚIA

Când vorbim cu părinții și cu prietenii noștri despre grijile și problemele noastre, și le cerem ajutor, adeseori ei trebuie să preia controlul conversației, ca să ne ajute să înțelegem mai bine situația. Știm ce înseamnă să ne descărcăm sufletul cu toate problemele noastre, și să primim următorul răspuns: „Stai puțin...

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Haide să lămurim următorul lucru... Mai spune-mi o dată despre asta... Cum te simți cu privire la această situație? Atunci care e problema?” Și așa totul devine clar.

Trebuie să înțelegem faptul că rugăciunea „Tatăl Nostru” ne oferă răspunsuri-model la o serie de întrebări puse de Dumnezeu pentru a forma conversația noastră cu El. Așadar: „Cine sunt Eu pentru voi? Ce credeți voi despre Mine?” (*Tatăl nostru care ești în ceruri.*) „Dacă acest lucru este adevărat, ce vă doriți cel mai mult?” (*Vrem ca Numele Tău să fie sfințit. Vrem ca Împărăția Ta să vină. Vrem ca voia Ta să fie cunoscută și îndeplinită.*) „Atunci ce cereți acum, în prezent, pentru a atinge acest scop?” (*Cerem hrană, iertare și protecție.*) Iar cuvintele de la sfârșitul rugăciunii răspund la întrebarea: „Cum puteți cere aceste lucruri cu o astfel de îndrăzneală și încredere?” (*Pentru că știm că Tu ai puterea să faci aceste lucruri, și prin răspunsul Tău la rugăciunile noastre*

slava Ta este răspândită!) Din punct de vedere spiritual, aceste întrebări sunt de mare folos.

Câteodată când ne rugăm avem impresia că nu ne ascultă nimeni și suntem ispitiți să credem că adevărul este bazat de ceea ce simțim. Putem învinge această ispită când realizăm (prin călăuzirea Duhului Sfânt) că Dumnezeu vrea să răspundem sincer la întrebările menționate mai sus (cine este El, ce vrem de la El și de ce vrem aceste lucruri).

Din această perspectivă, rugăciunea „Tatăl Nostru” poate fi comparată cu o imagine pentru copii, în care este ascuns un obiect anume. La început nu îl poți găsi, dar în cele din urmă îl zărești și apoi este primul lucru care îți sare în ochi de fiecare dată când te uiți la imagine. În cazul nostru, obiectul ascuns este Dumnezeu care ne pune întrebările la care Rugăciunea Domnească răspunde corect, prin fiecare dintre clauzele ei. Numai

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

atunci când înțelegem acest principiu putem urma modelul rugăciunii conform intenției Autorului și Învățătorului ei.

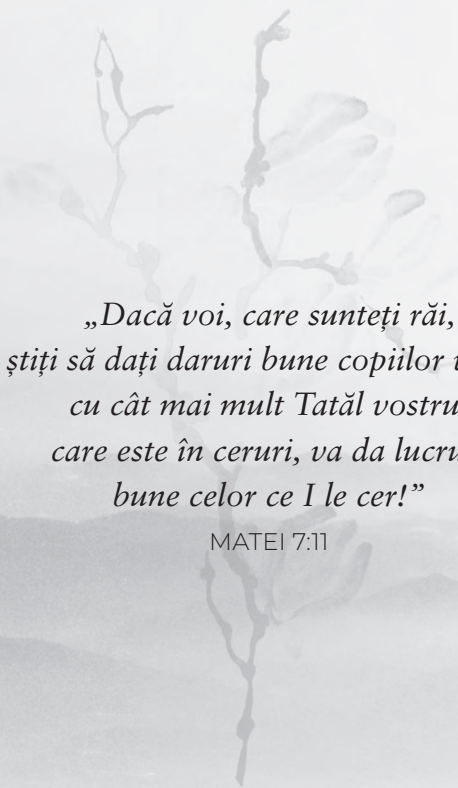
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

O rugăciune-model:

- Ioan 17

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Pe ce bază trebuie să căutăm să fim primiți în prezența lui Dumnezeu? Crezi că ai și tu acest acces? Explică de ce ai răspuns „da” sau „nu”.
- Care este legătura dintre rugăciunea „Tatăl Nostru” și dragostea noastră deplină pentru Dumnezeu?
- Ilustrează modurile în care rugăciunea „Tatăl Nostru” ar fi necesară pentru a transforma rugăciunile pe care le-am rosti noi.

*„Dacă voi, care sunteți răi,
știți să dați daruri bune copiilor voștri,
cu cât mai mult Tatăl vostru,
care este în ceruri, va da lucruri
bune celor ce I le cer!”*

MATEI 7:11

CAPITOLUL 3

TATĂL NOSTRU

Rugăciunea „Tatăl nostru” folosește termeni de familie: Isus ne învață să Îl invocăm pe Dumnezeu ca Tată al nostru, după cum S-a rugat El Însuși. Uitați-vă la Rugăciunea lui Isus rostită în Grădina Ghetsimani, de exemplu, sau la rugăciunea Lui de Mare Preot, rostită în Ioan 17, în care cuvântul „Tată” este folosit de șase ori. Totuși, apare o întrebare. Isus este prin natura Lui Fiul lui Dumnezeu și a doua Persoană în eterna Treime. Spre deosebire de El, noi am fost creați de Dumnezeu. Ce drept avem noi atunci să Îl numim pe Dumnezeu „*Tată*”? Când Domnul

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Isus ne-a învățat să ne rugăm astfel, a sugerat El oare că orice ființă creată este un copil al lui Dumnezeu, sau care este ideea?

ADOPTAȚI

Claritatea este foarte importantă aici. Isus nu vrea să spună că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu din naștere, ci că doar adevărații urmași ai lui Isus au fost adoptați prin har în familia lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12) Pavel scrie că acesta a fost scopul întrupării lui Hristos. „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său... pentru ca să câpătăm înfierea ca fii.” (Galateni 4:4-5) Numai creștinii au dreptul să se roage lui Dumnezeu ca fii ai Tatălui.

Astfel misterul este rezolvat. În alte pasaje Isus le-a spus ucenicilor să se roage în Numele

TATĂL NOSTRU

Lui și prin El – pentru că Isus este Calea noastră de acces către Tatăl (vezi Ioan 14:6, 13; 15:16; 16:23-26). De ce nu sunt aceste lucruri menționate în rugăciunea-model? De fapt ele sunt prezente aici; sunt subînțelese în cuvântul „Tată”. Numai cei care și-au pus încrederea în Isus ca Mijlocitor și Purtător al păcatelor noastre; numai cei care se întorc la Dumnezeu prin Hristos au dreptul să fie fii și să Îl numească pe Dumnezeu „Tată”.

FII ȘI MOȘTENITORI

Dacă e să ne rugăm și să trăim cum se cuvine, trebuie să înțelegem ce înseamnă să Îl avem pe Dumnezeu ca Tată.

În primul rând, fiind copii adoptați ai lui Dumnezeu, nu suntem *iubiți* mai puțin decât Acela pe care Dumnezeu L-a numit „Fiul lui Preaiubit” (Matei 3:17; 17:5). În unele cazuri, copiii născuți în familie sunt tratați

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

mai bine decât cei adoptați, dar în familia lui Dumnezeu nu există o astfel de problemă.

*Fiind copii adoptați ai lui Dumnezeu,
nu suntem iubiți mai puțin decât
Acela pe care Dumnezeu L-a numit
„Fiul lui Preaiubit”*

Aceasta este cea mai bună veste pe care a auzit-o cineva vreodată. Înseamnă că, după cum a declarat și Pavel, „nimic... în toată creația nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:39). Înseamnă că Dumnezeu nu ne va uita niciodată, nu va înceta să Se îngrijească de noi și El va rămâne Tatăl nostru blând chiar și atunci când ne purtăm ca niște fii risipitori (și din păcate cu toții ne purtăm așa uneori).

Înseamnă, de asemenea, după cum citim în Cartea de rugăciuni, că El este „mereu gata

TATĂL NOSTRU

să ne asculte rugăciunea”, și „nu ne va da mai mult decât ne dorim sau merităm”. „Dacă voi, care sunteți răi”, a zis Domnul nostru, „știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer.” (Matei 7:11) Iar în pasajul paralel din Luca 11:13, în loc de „daruri bune” este scris „Duhul Sfânt”, pentru că lucrarea neîncetată a Duhului Sfânt este cu siguranță unul dintre „darurile bune” la care S-a referit Domnul Isus. Cunoașterea acestui adevăr despre dragostea de Tată a lui Dumnezeu ne dă o încredere nemărginită nu doar pentru rugăciune, ci și pentru viața noastră de zi cu zi.

În al doilea rând, suntem moștenitori ai lui Dumnezeu. În lumea antică, oamenii adoptau fii pentru a-și asigura moștenitori. Creștinii sunt moștenitori ai slavei lui Dumnezeu împreună cu Hristos (Romani 8:17). „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu... și

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

atunci când Se va arăta El, vom fi ca El.” (1 Ioan 3:2) „Toate lucrurile sunt” deja „ale voastre”, în sensul că sunt spre binele vostru aici pe pământ, dar și spre proslăvirea voastră viitoare, pentru că „voi sunteți ai lui Hristos” (1 Corinteni 3:21-23, Romani 8:28-30). A înțelege acest lucru înseamnă să ne considerăm mai bogați și mai privilegiați decât orice monarh sau milionar.

În al treilea rând, avem *Duhul lui Dumnezeu* în noi. Schimbarea relației noastre cu Dumnezeu (prin adopție) este însoțită de o schimbare în dorințe și direcție, perspectivă și atitudine. În Scriptură această schimbare este numită regenerare sau naștere din nou. Cei care au „crezut în Numele lui Isus” au fost „născuți... din Dumnezeu” (Ioan 1:12) sau, mai precis, „născuți din Duhul Sfânt” (3:6, vezi versetele 3-8). „Pentru că sunteți fi”, a scris Pavel, „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă (în mod spontan, la fel ca

TATĂL NOSTRU

expresia unui nou instinct spiritual) «Ava!», adică «Tată!»» (Galateni 4:6) Iar când vine vremea necazului (prin care trecem toți) și ne aflăm cu mintea atât de tulburată și inima atât de descurajată, încât nu putem scoate niciun cuvânt în rugăciune și „nu știm cum trebuie să ne rugăm”, atunci însăși dorința noastră de a ne ruga cum trebuie și tristețea noastră din cauza neputinței noastre în rugăciune este un semn că Însuși Duhul mijlocește pentru noi în inima noastră (Romani 8:26 și în continuare). Acest lucru este totodată încurajator, misterios, captivant și uimitor.

În al patrulea rând, trebuie să Îl *onorăm* pe Tatăl prin slujirea intereselor Lui. Centrul atenției noastre trebuie să fie „Numele Tău... Împărăția Ta... voia Ta”, iar noi trebuie să fim ca niște copii buni care ascultă poruncile tatălui lor.

În al cincilea rând, trebuie să ne iubim *frații* în credință, rugându-ne neîncetat pentru ei.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Rugăciunea „Tatăl Nostru” ne învață cum să mijlocim pentru nevoile familiei: „Tatăl NOSTRU... dă-ne NOUĂ... iartă-NE, nu ne duce pe NOI în ispită... izbăvește-NE.” Asta înseamnă că nu mă rog numai pentru mine! Rugăciunea unui copil al lui Dumnezeu nu este ca rugăciunea unui „lup singuratic”, ci este o rugăciune plină de grijă pentru întreaga familie.

Așadar, când ne rugăm lui Dumnezeu și Îl numim „Tată”, trebuie să ne exprimăm credința în Hristos, încrederea în Dumnezeu, bucuria în Duhul Sfânt, ascultarea noastră și grija pentru frații noștri de credință. Numai dacă facem aceste lucruri vom îndeplini cu adevărat dorința lui Isus cu privire la forma corectă a rugăciunii.

TATĂL NOSTRU

LAUDĂ ȘI MULȚUMIRE

Dumnezeu este numit Tată la începutul acestei rugăciuni-model. De aceea când ne rugăm trebuie să ne reamintim în primul rând de relația pe care o avem în familia lui Dumnezeu: El este Tatăl nostru ceresc, iar noi suntem fiii Lui adoptați prin har. Fiecare rugăciune corectă trebuie să înceapă cu privirea noastră îndreptată către Dumnezeu și cu o atitudine de mulțumire și adorare din adâncul inimii noastre. La aceasta am fost chemați. Trebuie să Îi mulțumim pentru har, pentru dragostea Lui de Tată, pentru bucuria pe care o avem ca fii ai Lui și pentru moștenirea de care avem parte împreună cu Hristos. Toate acestea trebuie să ocupe cea mai mare parte din rugăciunea noastră.

Așa că pun următoarea întrebare: Oare Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca Tată de fiecare dată când ne rugăm? Îl laudăm oare în fiecare rugăciune?

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

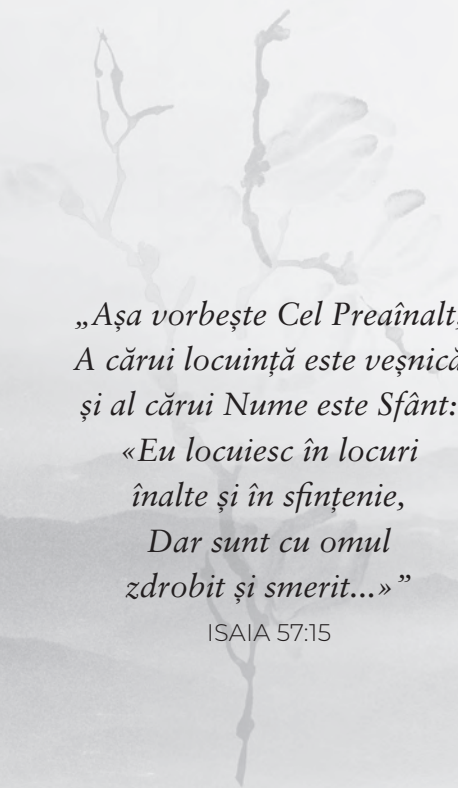
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Natura paternă a lui Dumnezeu:

- Romani 8:12-25
- Matei 6:1-16

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ce ne dă dreptul de a-L numi pe Dumnezeu „Tatăl nostru”?
- De ce este important să fim conștienți de faptul că suntem fii ai lui Dumnezeu când ne rugăm?
- De ce ar spune cineva: „Rugăciunea Domnească ne învață să mijlocim pentru nevoile familiei”?

*„Așa vorbește Cel Preaînalt,
A cărui locuință este veșnică
și al cărui Nume este Sfânt:*

*«Eu locuiesc în locuri
înalte și în sfințenie,
Dar sunt cu omul
zdrobit și smerit...»”*

ISAIA 57:15

CARE EȘTI ÎN CERURI

În mare parte, vitalitatea rugăciunii depinde de felul în care Îl vedem pe Dumnezeu. Dacă avem o atitudine plictisită față de Dumnezeu, atunci rugăciunea noastră va fi monotună și lipsită de viață. (Oare avem și noi această problemă?) Am citit o carte numită *Great Prayers of the Bible (Marile rugăciuni din Biblie, n.tr.)*. Autorul cărții afirmă că rugăciunile mari, cele din Biblie, dar și cele din alte surse, sunt în primul rând caracterizate de o conștientizare profundă a măreției lui Dumnezeu.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Invocarea lui Dumnezeu în rugăciunea „Tatăl Nostru” ne aduce într-o astfel de conștiințizare. Expresia „Tatăl nostru” ne vorbește despre calitatea și profunzimea dragostei lui Dumnezeu față de noi, care suntem ai lui Hristos, și despre toată grija și preocuparea pe care o putem primi de la un Tată perfect. „Care ești în ceruri” ne arată că Tatăl nostru divin este mare, etern, infinit și atotputernic. Astfel, aceste cuvinte ne ajută să înțelegem că dragostea lui Dumnezeu este neschimbătoare, nelimitată, imposibil de cucerit și mai mult decât capabilă să se îngrijească de orice nevoi pe care le aducem în rugăciune. Rugăciunea bazată pe o astfel de gândire nu va fi niciodată lipsită de viață.

ÎN CERURI

Fiindcă Dumnezeu este duh, „în ceruri” nu se referă la un loc îndepărtat în care El locuiește.

CARE EȘTI ÎN CERURI

Oamenii din Grecia antică credeau că zeii lor locuiau departe de pământ, într-un paradis distant, ca un echivalent ceresc al Insulelor Bahamas, dar Dumnezeu Bibliei este cu totul diferit. Într-adevăr, „cerul” în care locuiesc sfinții și îngerii trebuie să fie un loc anume, pentru că sfinții și îngerii, fiind creați de Dumnezeu, există în spațiu și timp. Dar când vorbim despre Creatorul nostru din ceruri, înseamnă că el trebuie să existe într-o *dimensiune* diferită, nu într-un *loc* fizic diferit. Dacă citim Biblia, vedem în mod repetat că Dumnezeu din ceruri este mereu aproape de copiii Lui de pe pământ.

ÎNCHINAREA

Conștientizarea măreției lui Dumnezeu trebuie să ne smerească (să ne doboare mândria) și să ne ducă la închinare. Rugăciunea „Tatăl Nostru” este menită să ne învețe nu doar să

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

cerem anumite lucruri, ci și să ne închinăm lui Dumnezeu pentru tot ceea ce este, și astfel să *Îi sfințim Numele* în inima noastră. Îngerii și sfinții din slavă se închină Tatălui ceresc (Efeseni 3:14 și în continuare), iar noi trebuie să facem la fel aici pe pământ.

Deși Dumnezeu este Domnul întregului univers, El are întotdeauna timp pentru noi. Ochii Lui văd totul în fiecare clipă, și totuși El ne acordă toată atenția oricând Îl chemăm în rugăciune.

Fiindcă știm că Dumnezeu Tatăl nostru este în ceruri (sau, mai bine zis, Dumnezeul din ceruri este Tatăl nostru), uimirea noastră crește, bucuria noastră este nemărginită și ne simțim privilegiați să avem o linie directă de comunicare cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii. Este într-adevăr o linie directă pentru că, deși Dumnezeu este Domnul

întregului univers, El are întotdeauna timp pentru noi. Ochii Lui văd totul în fiecare clipă, și totuși El ne acordă toată atenția oricând Îl chemăm în rugăciune. Minunat! Dar ne-am gândit oare cu adevărat la aceasta? Trebuie să medităm mult la aceste lucruri. Sunt două variante de care ne putem folosi în gândirea noastră, ca să înțelegem totul clar cu privire la rugăciunea biblică.

Prima variantă: Gândiți-vă mai întâi la măreția lui Dumnezeu, la Creatorul infinit și etern care „locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii” (1 Timotei 6:16), aparent departe. Gândiți-vă la întrebarea lui Solomon: „Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde.” (2 Cronici 6:18) Apoi gândiți-vă la răspunsul lui Dumnezeu la această întrebare: „Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt: „Eu locuiesc

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit...” (Isaia 57:15) Apoi amintiți-vă că această promisiune este împlinită cu desăvârșire atunci când Dumnezeu devine Tatăl unor muritori neînsemnați și păcătoși ca noi; păcătoși cu sufletul *zdrobit* în pocăință și care își recunosc păcatele cu *smerenie* și aleargă la Hristos, punându-și credința în El, adăpostul și cetatea noastră de scăpare. Acest Dumnezeu minunat, sfânt și transcendent Se coboară la noi plin de dragoste, pentru a ne ridica din mlaștina păcatului. El ne aduce în familia Lui, Se oferă pe Sine în părtășie neîncetată cu noi, și astfel ne îmbogățește pe vecie.

A doua variantă: gândiți-vă la paternitatea lui Dumnezeu, apoi amintiți-vă că El este „în ceruri” (este „Tatăl Ceresc”, cum spunem noi). Aceasta înseamnă că El nu are nicio limitare, nicio slăbiciune, niciun defect pe care l-ar avea un părinte pământesc. Rolul Lui de

Tată (precum și orice alt rol pe care îl are) este absolut ideal, perfect și glorios din toate punctele de vedere. Gândiți-vă la faptul că nu există un părinte mai bun, mai înțelept și mai generos, un părinte mai dedicat bunăstării copiilor săi decât Dumnezeu Creator.

Lăsați gândirea voastră să oscileze între aceste două principii ca un pendul accelerat, cu mișcări din ce în ce mai ample: „El este Tatăl meu – și tot El este Dumnezeu în ceruri; El este Dumnezeu în ceruri – și tot El este Tatăl meu! Ce minunat! Este de necrezut, dar totuși este adevărat!” Cuprindeți acest principiu sau, mai bine spus, lăsați-vă cuprinși de el! Spuneți-I lui Dumnezeu în rugăciune ceea ce simțiți cu privire la acest adevăr! Aceasta va fi adevărata închinare pe care Domnul Isus a vrut să o provoace în viața noastră atunci când ne-a dat acest model de invocare a Celui care este atât Tatăl Său, cât și al nostru.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

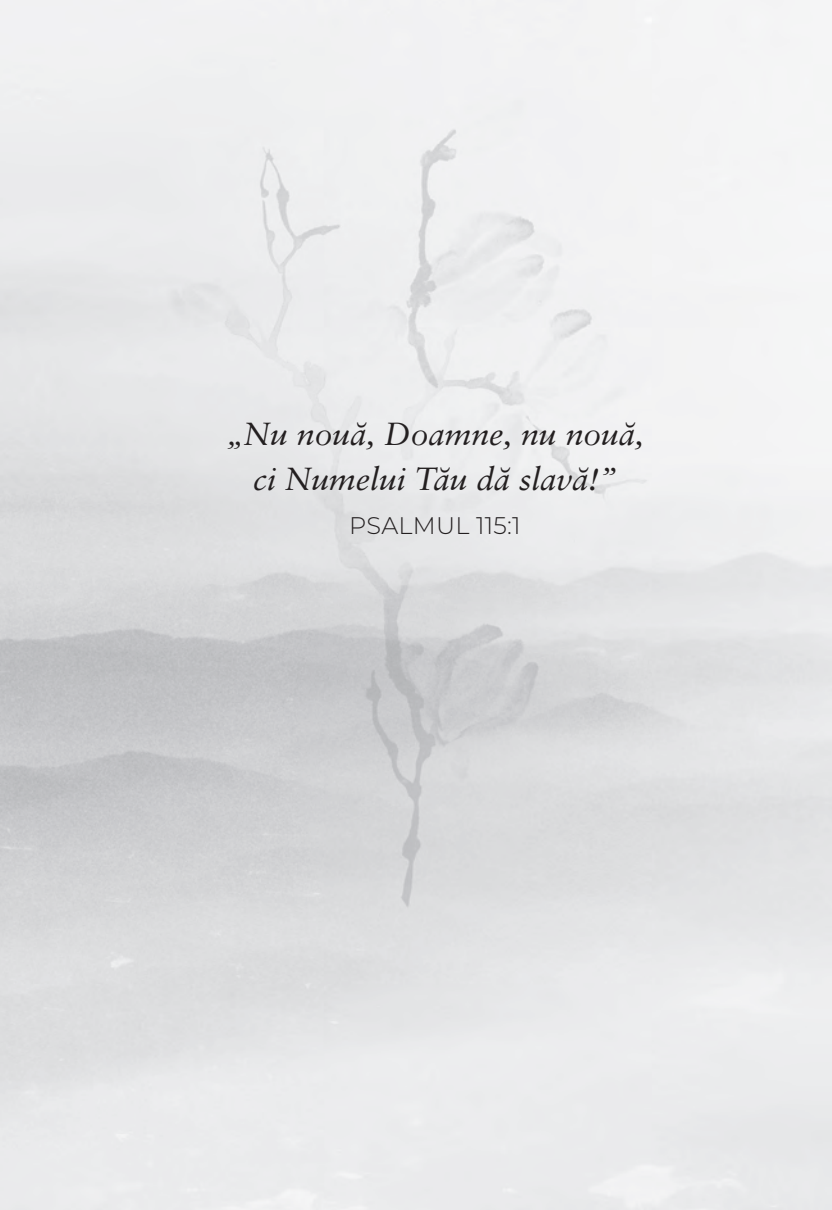
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

În contact cu Dumnezeu transcendent:

- Isaia 40

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- De ce este important faptul că Dumnezeu cărui ne rugăm este în ceruri?
- Ce vrea autorul să spună prin afirmația: „Dumnezeu există într-o dimensiune diferită de cea în care trăim, nu într-un loc fizic diferit?” Ce ne spune acest lucru despre Dumnezeu?
- Ce răspuns trebuie să provoace în noi cunoașterea măreției lui Dumnezeu?

*„Nu nouă, Doamne, nu nouă,
ci Numelui Tău dă slavă!”*

PSALMUL 115:1

CAPITOLUL 5

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

Dacă am fi lăsați în voia noastră proprie, orice rugăciuni pe care le-am rosti ar începe și s-ar sfârși cu noi înșine, deoarece egoismul nostru firesc nu cunoaște limite. Într-adevăr, multe asemenea rugăciuni păgâne sunt întâlnite în mijlocul celor care se declară creștini. Dar tiparul de rugăciune dat de Domnul Isus, care este totodată cârjă, drum și lecție de umblat pentru noi, cei care suntem invalizi spirituali, ne spune să începem cu Dumnezeu: lecția numărul unu este să înțelegem

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

că Dumnezeu este mult mai important decât noi. De aceea, pronumele „Tău/Ta” este cuvântul-cheie în primele trei cereri ale rugăciunii, iar prima cerere este „sfințească-Se [fie sfânt, sfințit] *Numele Tău*” – și aceasta este cea mai importantă și fundamentală cerere. Înțelegeți și adoptați această cerere, și astfel veți descoperi atât secretul rugăciunii, cât și al vieții.

SLAVA FIE ADUSĂ LUI DUMNEZEU
Ce se cere prin „sfințească-Se Numele Tău”?
În Biblie „Numele” lui Dumnezeu se referă de obicei la Persoana Sa pe care El ne-a dezvăluit-o. „Sfințit” înseamnă cunoscut, recunoscut și onorat ca fiind sfânt. „Sfânt” este termenul folosit în Biblie pentru tot ceea ce Îl diferențiază pe Dumnezeu de noi, în special puterea și puritatea Lui măreață. Așadar, această cerere solicită ca lauda și onoarea Dumnezeului

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

Bibliei (și numai ale Lui), se fie scopul suprem în toate.

Ideea că „gloria să fie numai a lui Dumnezeu” este un motto distinctiv al lui Jean Calvin și al urmașilor săi nu reprezintă nicio discreditare pentru aceștia, dar este o critică asupra tuturor celorlalte versiuni ale creștinismului. În realitate totuși, fiecare școală de gândire creștină insistă, mai mult sau mai puțin clar, că lauda lui Dumnezeu, fiind în opoziție cu promovarea noastră de sine, este scopul adecvat al vieții omului. „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă.” (Psalmul 115:1)

UN SIMȚ AL DIRECȚIEI

Cine poate rosti cu sinceritate această cerere în rugăciune? Numai cel care vede viața în întregime din această perspectivă. Un astfel

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

de om nu va cădea în capcana super-spiritualității, concentrându-se atât de mult pe mântuirea lui Dumnezeu, încât să neglijeze creația Lui; oamenii de genul acesta, oricât ar fi ei de devotați și oricât de bune le-ar fi intențiile, sunt de o fire nenaturală în felurile sensuri și își rănesc propria umanitate. În schimb, creștinul acesta va vedea că totul izvorăște în cele din urmă din mâna Creatorului. Prin urmare, el va considera toate lucrurile ca fiind fascinante și bune, indiferent de atitudinea omenirii față de ele (frumusețea, sexul, natura, copiii, arta, meșteșugurile, jocurile, precum și teologia și lucrurile bisericesti). Apoi, cu mulțumire și bucurie va trăi în așa fel încât să îi ajute și pe alții să vadă valorile vieții și să Îi aducă laudă lui Dumnezeu pentru ele, cu o atitudine de mulțumire pentru bunătatea creației.

Dar nu ne oprim aici. Sfințirea Numelui lui Dumnezeu necesită și laudă pentru bunătatea

și măreția lucrării Lui mântuitoare, cu amestecul ei strălucitor de înțelepciune, dragoste, dreptate, putere și credincioșie. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a găsit o cale prin care să îi justifice ca drepti pe cei nedrepți; în dragoste, ni L-a dat pe Fiul Său să sufere agonia morții pentru noi; cu dreptate a făcut ca Fiul Său să ne ia locul și să sufere pedeapsa pe care a meritat-o neascultarea noastră; prin puterea Lui ne unește cu Hristosul înviat, ne dă o inimă nouă, ne eliberează de robia păcatului, ne face să ne pocăim și să credem; iar în credincioșia Lui ne ferește de căderi, după cum ne-a promis, până ne va aduce biruitori în slava noastră finală. (Vedeți Ioan 10:28, 1 Corinteni 1:7 și mai departe; 1 Petru 1:3-9.) Noi nu ne mântuim singuri! Nici harul mântuitor al Tatălui, nici lucrarea mântuitoare a Fiului, nici credința noastră mântuitoare nu izvorăsc din noi; toate acestea sunt darul lui Dumnezeu. Mântuirea, de la început până la sfârșit, este a Domnului, iar sfințirea

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Numelui lui Dumnezeu cere ca noi să recunoaștem acest lucru și să Îl lăudăm și să Îl adorăm pentru întreaga lucrare a mântuirii.

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a găsit o cale prin care să Îi justifice ca drepti pe cei nedrepti; în dragoste, ni L-a dat pe Fiul Său să sufere agonia morții pentru noi; cu dreptate a făcut ca Fiul Său să ne ia locul și să sufere pedeapsa pe care a meritat-o neascultarea noastră; prin puterea Lui ne unește cu Hristosul înviat, ne dă o inimă nouă, ne eliberează de robia păcatului, ne face să ne pocăim și să credem; iar în credințioșia Lui ne ferește de căderi, după cum ne-a promis, până ne va aduce biruitori în slava noastră finală.

Și asta nu e tot. Numele lui Dumnezeu este sfințit cu desăvârșire numai atunci când El este lăudat pentru rânduirea tuturor lucrurilor

spre binele suprem al celor care sunt ai Lui (cf. Romani 8:28) și pentru adevărul și siguranța Cuvântului Său scris, pe care fiecare credincios trebuie să-L prețuiască precum „o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105). „Ți-ai înălțat Numele și Cuvântul mai presus de orice”, scrie psalmistul (Psalmul 138:2, margine), și tot așa trebuie să răspundem și noi. Numele lui Dumnezeu – și asta înseamnă Însuși Dumnezeu – este dezonorat dacă ai Săi copii trăiesc în frică, de parcă Tatăl lor a pierdut controlul asupra lumii Sale. El este dezonorat când copiii Săi trăiesc în nesiguranță, ca și cum nu ar îndrăzni să urmeze exemplul Fratelui lor cel Mare și să primească învățătura și făgăduințele Bibliei ca fiind instrucțiuni de la Tatăl Însuși. Din păcate, oamenii care refuză să sfințească Numele lui Dumnezeu astfel sunt foarte des întâlniți în ziua de azi.

Sfințirea completă este realizată prin *recunoștință*; ceea ce Îl dezonoarează pe Dumnezeu

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

este neaprecierea și lipsa recunoștinței, considerată de Pavel ca fiind cauza principală a rătăcirii oamenilor departe de Dumnezeu (Romani 1:20 și mai departe). Nu este destul să fim doar conștienți, ci trebuie să fim și recunoscători. Numai prin exprimarea mulțumirii noastre și supunerea noastră recunoscătoare Îl onorăm și Îl glorificăm pe Creatorul nostru. „Sfințească-se Numele Tău” exprimă dorința ca noi, împreună cu toate ființele raționale, să Îi aducem astfel slavă lui Dumnezeu.

Scriptura numește atitudinea care onorează Numele lui Dumnezeu „frica” de Dumnezeu, făcând referire la uimirea și respectul nostru față de măreția lui Dumnezeu și totodată la încrederea noastră smerită (da, încrederea, nu groaza sau lipsa de încredere). Un exemplu clasic este găsit în Psalmul 111: „Lăudați pe Domnul!... Mari sunt lucrările Domnului... Strălucire și măreție este lucrarea Lui... Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și

dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate... a așezat legământul Său în veci. Numele Lui este sfânt și înfricoșat!” Apoi: „Frica de Domnul (răspunsul plin de laudă pentru lucrările și cuvintele lui Dumnezeu, enumerate în acest psalm) este începutul înțelepciunii (al discernământului în modul de a trăi).”

Vechea expresie respectuoasă „temător de Dumnezeu” (folosită rar în ziua de azi, probabil pentru că foarte puțini oameni pot fi descriși astfel) purta de obicei implicația de bun simț și maturitate, precum și evlavie, reflectând astfel conștientizarea părinților noștri că acestea două merg mână în mână. Adevărata reverență față de Numele lui Dumnezeu duce la înțelepciunea adevărată, reală și chibzuită, iar atunci când creștinii par naivi și superficiali, este necesar să ne întrebăm dacă au învățat vreodată ce înseamnă să sfințești Numele lui Dumnezeu.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

SCOPUL SUPREM AL OMULUI

Catehismul Scurt de la Westminster ne spune în mod splendid: „Scopul suprem al omului este să Îl glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de El pentru totdeauna.” Observați că termenul folosit este „scopul”, nu „scopurile”, pentru că aceste două activități sunt una și aceeași. Scopul suprem al lui Dumnezeu, în tot ceea ce face, este slava Sa (și care alt scop poate fi mai măreț?). De aceea El ne-a creat în așa fel încât să ne găsim cea mai profundă împlinire și cea mai înaltă bucurie în sfințirea Numelui lui Dumnezeu prin laudă, supunere și slujire. Dumnezeu nu este sadic, iar principiul creării noastre, credeți sau nu (bineînțeles că mulți nu cred, după cum nici Satan nu crede), este ca datoria noastră, interesul nostru și bucuria noastră să coincidă pe deplin.

Creștinii se poticnesc atât de mult de mentalitatea păgână (care, fiindcă veni vorba, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu) conform

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

căreia voia lui Dumnezeu este întotdeauna neplăcută, încât cei care o împlinesc se consideră martiri și nici nu observă la început că experiența lor confirmă adevărul că în viața creștină slujirea și plăcerea merg mână în mână. Dar acesta este adevărul! Și lucrul acesta va deveni și mai clar în viața viitoare. Dacă te dedici sfințirii numelui lui Dumnezeu și dacă faci din aceasta scopul suprem al trăirii tale, vei vedea că viața, deși nu va fi niciodată perfectă, va deveni din ce în ce mai plăcută. Poți crede acest lucru? Gustă și vezi! Încearcă, și vei vedea!

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

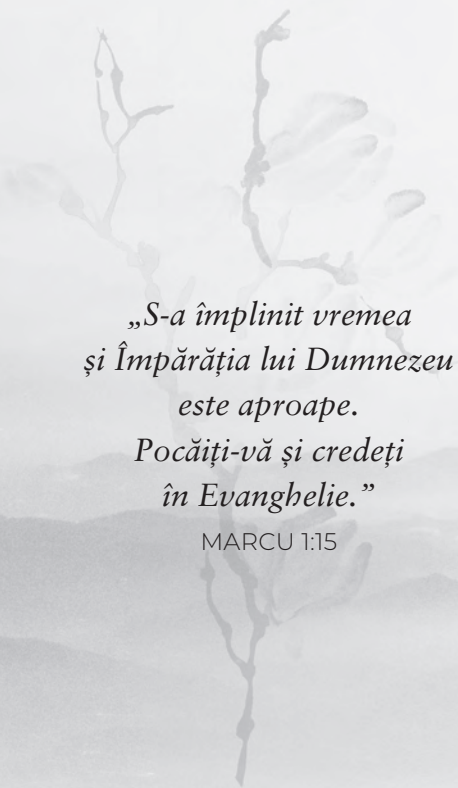
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Numele lui Dumnezeu glorificat:

- Psalmul 148

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Care este diferența dintre rugăciunea „Tatăl Nostru” și rugăciunile pe care le-am rosti dacă am fi lăsați în voia noastră?
- Cu propriile tale cuvinte, ce înseamnă să sfințești Numele lui Dumnezeu?
- Cum este influențată perspectiva noastră asupra vieții de credința că totul provine în cele din urmă de la Dumnezeu?

*„S-a împlinit vremea
și Împărăția lui Dumnezeu
este aproape.*

*Pocăiți-vă și credeți
în Evanghelie.”*

MARCU 1:15

CAPITOLUL 6

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

Faptul că „Domnul este Împărat” în sensul de a fi Suveran peste lumea pe care a creat-o este exprimat în întreaga Biblie. Dar Domnia lui Dumnezeu și Împărăția Sa sunt două lucruri diferite. Cea dintâi este un fapt al creației, numit de obicei „providență”; cea din urmă este o realitate a răscumpărării, numită în mod corespunzător „har”.

Această distincție este una biblică în esența ei, însă vocabularul Scripturii nu o exprimă. În ambele testamente, cuvântul „Împărăție” se referă atât la autoritatea universală

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

suverană a lui Dumnezeu, cât și la relația Lui răscumpărătoare cu oamenii prin Isus Hristos. În rugăciunea „Tatăl Nostru”, expresia „vie Împărăția Ta” este folosită în sensul acesta din urmă, iar expresia „a Ta este Împărăția” în sensul anterior.

În suveranitatea Lui, Dumnezeu guvernează peste viața și faptele tuturor oamenilor, inclusiv ale celor care Îl sfidează în mod intenționat și refuză să I se supună. Într-o izbucnire monstruoasă de rivalitate fraternală, depășită doar de fratricidul lui Cain, frații lui Iosif l-au vândut în robie și i-au spus tatălui lor că Iosif a murit. Totuși, Dumnezeu a rânduit totul, pentru ca Iosif să poată spune: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.” (Geneza 50:20) „Prin mâna celor fărădelege”, evreii din Ierusalim „L-au răstignit și L-au omorât” pe Isus; totuși, Dumnezeu era în control, și Isus a fost dat în mâinile lor „după sfatul hotărât

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu”, iar prin moartea Lui lumea întreagă a fost răscumpărată (Faptele Apostolilor 2:23).

Dar această suveranitate este diferită de domnia harului lui Dumnezeu în inima și viața omului care îngenunchează cu pocăință și încredere înaintea autorității lui Dumnezeu, dorind numai să fie izbăvit de rău și condus pe calea neprihănirii. Și tocmai astfel stau lucrurile atunci când Îl facem pe Isus Împărat în viața noastră.

ISUS ȘI ÎMPĂRĂȚIA

Așadar, Împărăția lui Dumnezeu nu este un loc anume, ci este o relație. Ea există oriunde oamenii Îl încoronează pe Isus ca Domn pe tronul vieții lor. Când Isus a început să predice că „Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (literalmente, „s-a apropiat”), El a vrut să

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

spună că bucuria de mult promisă a mântuirii lui Dumnezeu, pe care poporul Israel a așteptat-o cu nerăbdare, a devenit acum disponibilă pentru ca ei să intre în ea (Marcu 1:15). Cum se poate intra în această bucurie? Evangheliile ne dau un răspuns complet la această întrebare. Este necesar să devenim ucenicii lui Isus; să Îi acordăm devotamentul inimii noastre; să Îi predăm Lui viața noastră, pentru ca El să o transforme; să primim iertare de la El; să facem ca interesele Lui să fie și interesele noastre; să Îl iubim fără ezitare; să punem Cuvântul Lui mai presus de orice altceva; pe scurt, să manifestăm ceea ce Pavel a numit „credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6), credința care Îl recunoaște și Îl acceptă pe Isus Hristos ca „Domn și Mântuitor”, după cum a zis Petru (2 Petru 1:11; 2:20; 3:2, 18).

Spre această credință l-a îndreptat Isus pe Nicodim (Ioan 3:13-15), spunându-i că nimeni

nu va vedea Împărăția și nu va intra în ea fără o transformare internă radicală, efectuată de Duhul Sfânt. Isus a numit această transformare „naștere din nou” (v. 3-8). Acest pasaj ne învață că niciunul dintre noi nu poate intra în Împărăție fără ajutorul Duhului Sfânt și că nu trebuie să fim prea mândri să îl cerem sau să refuzăm să fim schimbați în orice mod considerat necesar de Dumnezeu.

Împărăția a venit odată cu Isus; într-adevăr, putem spune că Isus este Împărăția lui Dumnezeu întrupată, fiindcă El este Fiul lui Dumnezeu întrupat. Autoritatea Lui asupra creștinilor este regală în sensul biblic desăvârșit; ea este personală, directă și absolută. Proclamațiile Împărăției sunt și proclamările lui Dumnezeu, dominând proclamările omului. Totuși, această domnie nu este tiranie, deoarece Isus este Slujitorul poporului Său. El este Păstorul și Eroul celor care sunt ai Lui, rânduind toate lucrurile spre protecția și

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

creșterea lor. „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:30)

El este și Fratele lor în familia regală, El care la rândul Lui a trăit pe pământ ca „om sub stăpânire” (Matei 8:9); El nu va cere mai mult de la noi decât I-a fost cerut Lui; într-adevăr, nu atât de mult. Domnia Lui nu are natura unei dictaturi, ci a unei îngrijiri pastorale. „Eu sunt Păstorul cel bun; Eu Îmi cunosc oile Mele.” (Ioan 10:14)

*Proclamațiile Împărăției sunt și
proclamațiile lui Dumnezeu, dominând
proclamațiile omului. Totuși, această
domnie nu este tiranie, deoarece Isus este
Slujitorul poporului Său. El este Păstorul
și Eroul celor care sunt ai Lui, rânduind
toate lucrurile spre protecția și
creșterea lor.*

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

Cea dintâi și cea mai importantă slujire pe care le-a oferit-o „cel mai mareț Fiu al marelui David” ucenicilor Săi este izbăvirea de păcat și moarte, după promisiunea lui Dumnezeu. Așadar, Împărăția lui Dumnezeu este teritoriul harului, în care rănilor noastre cauzate de păcat sunt vindecate; și avem confirmarea că Evanghelia Harului este elementul principal al Împărăției.

PREZENT ȘI VIITOR

Într-un sens, Împărăția este aici acum, iar creștinii sunt în ea. Dar în alt sens – în ceea ce privește desăvârșirea manifestării harului lui Dumnezeu în această lume – Împărăția rămâne o chestiune de viitor și așteaptă venirea lui Hristos. Rugăciunea „vie Împărăția Ta” privește cu nerăbdare spre acea zi. Dar lucrul acesta nu îi epuizează însemnătatea. Orice cerere pentru o nouă manifestare a suveranității

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

lui Dumnezeu în har prin reînnoirea Bisericii, convertirea păcătoșilor, înfrânarea răului, răspândirea binelui în această lume este o dezvoltare continuă a expresiei „vie Împărăția Ta”. Dacă ar întreba cineva unde găsim mijlocirea generală în rugăciunea „Tatăl Nostru”, răspunsul este aici. (Și dacă ar întreba cineva: De ce să ne încărcăm umerii cu povara mijlocirii? Răspunsul este: Pentru că am fost învățați să ne rugăm: „Vie Împărăția Ta!”

PROVOCAREA PERSONALĂ

Să te rogi „Vie Împărăția Ta” înseamnă să cauți și să ceri și să fii pregătit să spui: „Începe, Doamne, cu mine; fă-mă complet supus Ție! Arată-mi care îmi este locul între «cei care au lucrat pentru Împărăția lui Dumnezeu» (Coloseni 4:11), și în măsura în care este posibil, folosește-mă în răspândirea Împărăției

Tale și fă-mă astfel mijlocul prin care îmi răspunzi la rugăciune!” Rostită sincer, această rugăciune cere ca Mântuitorul care ne cheamă să ne lepădăm de noi înșine și să ne purtăm crucea și să fim gata să ne pierdem viața într-un fel sau altul, prin vestirea Evangheliiei, să Își împlinească voia cu desăvârșire prin noi. Căutăm noi oare lucrul acesta? Trăim noi astfel? Fiecare om să se cerceteze pe sine, și numai astfel să rostească rugăciunea „Tatăl Nostru”.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

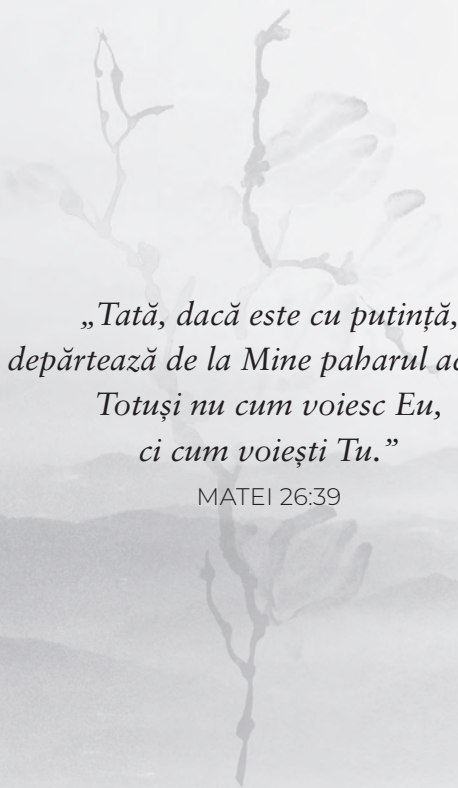
Împărăția lui Dumnezeu (= cerul):

- Matei 13:1-52

ÎNTREBĂRI PENTRU

REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Sunteți de acord că „Împărăția lui Dumnezeu nu este un loc, ci o relație”? De ce da sau de ce nu?
- De ce putem spune cu siguranță că Isus a fost (și este) un Împărat, dar nu un tiran?
- Gândiți-vă la efectele rugăciunii „vie Împărăția Ta” în ziua de azi, în măsura în care le puteți vedea!

*„Tată, dacă este cu putință,
depărtează de la Mine paharul acesta!
Totuși nu cum voiesc Eu,
ci cum voiești Tu.”*

MATEI 26:39

CAPITOLUL 7

FACĂ-SE VOIA TA

Fiecare cuvânt din rugăciunea „Tatăl Nostru” reflectă viziunea Domnului cu privire la cum trebuie să fie viața noastră – un răspuns complet și armonizat la dragostea Tatălui nostru Ceresc, astfel încât căutăm slava Lui, ne încredem în grija Lui și ne supunem Cuvântului Său în fiecare clipă a fiecărei zile. Prin urmare, dacă vrem să rostim rugăciunea „Tatăl Nostru” cu înțelepciune și sinceritate, trebuie ca această viziune să fie și a noastră. Așadar, când afirm „sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta”, trebuie să adaug în

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

mintea mea cuvintele „în mine și prin mine” și să mă ofer din nou lui Dumnezeu, ca să fiu, în măsura în care pot fi, mijlocul prin care El răspunde la rugăciunea mea. Și când afirm „facă-se voia Ta”, trebuie să fiu conștient de faptul că aceasta este rugăciunea prin care eu, împreună cu restul poporului lui Dumnezeu, cer ca Domnul să mă învețe să fiu ascultător.

Aici, mai clar decât oriunde altundeva, scopul rugăciunii devine evident: nu să Îl forțez pe Dumnezeu să facă voia mea (aceasta ar fi practicarea magiei), ci să alinez voia mea cu a Lui (aceasta înseamnă practicarea adevăratei religii).

NU VOIA MEA

Înțelegă astfel, expresia „facă-se voia Ta” necesită rugăciune profundă! Nu pot să cer în mod sincer împlinirea voinței lui Dumnezeu fără să mă lepăd de mine însumi, deoarece

în viața noastră de zi cu zi dorim adeseori să facem voia noastră sau să o vedem împlinită, nu voia Lui. Nici nu pot rosti această rugăciune fără să mă dedic lui Dumnezeu și să Îi rămân credincios Lui în ciuda tuturor opozițiilor cu care mă confrunt mereu în această lume căzută, în care Satan este „stăpânitor” (Ioan 14:30). Martin Luther a dezvoltat aceste cuvinte în felul următor: „Fă ca voia Ta să fie împlinită, o, Tată, nu voia Diavolului, și nici voia celor care ar vrea să înlăture Cuvântul Tău Sfânt și să împiedice venirea Împărăției Tale. Dă-ne puterea să îndurăm cu răbdare orice suferință pentru Împărăție și să biruim, pentru ca ființa noastră neputincioasă să nu cedeze și să nu cadă din cauza slăbiciunii sau a lenei. Pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă în viața noastră *pe pământ* după cum este împlinită și în mijlocul îngerilor, trebuie să fim implicați într-o luptă grea.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Vedeți ce a însemnat această cerere când a fost rostită de Isus în Grădina Ghetsimani (Matei 26:39, 42). Domnul întrupat a fost cuprins de o groază de nedescris, provocată nu doar de anticiparea durerii fizice și a rușinii publice (oamenii puternici pot să îndure aceste lucruri fără probleme pentru o cauză nobilă), ci și de anticiparea faptului că va fi *făcut păcat* și va fi părăsit de Tatăl Său pe cruce. „Niciun om nu s-a temut de moarte ca acest Om”, a zis Luther cu certitudine; și acesta a fost motivul. Întreaga Lui ființă s-a tulburat la gândul acesta; dar totuși, rugăciunea Lui a rămas: „Nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (v. 39, 42) Nu vom ști niciodată ce L-a costat să rostească această rugăciune. Nu putem spune nici ce ne-ar putea costa pe noi să acceptăm voia lui Dumnezeu – și poate că e bine că nu știm.

ACCEPTAREA VOII LUI DUMNEZEU

În limba greacă expresia „facă-se”, atât în rugăciunea „Tatăl Nostru”, cât și cea din Ghetsimani, literalmente înseamnă „să se întâmple”. Aici voia lui Dumnezeu are două componente – scopul Lui pentru tot ceea ce se întâmplă, și poruncile Lui pentru copiii Săi. Cu privire la cea dintâi, „facă-se voia Ta” exprimă duhul blândeții care acceptă fără cârtire tot ceea ce trimite Dumnezeu și tot ceea ce nu trimite. Cu privire la cea din urmă, cerem ca Dumnezeu să ne arate tot ceea ce trebuie să facem și să ne facă dispuși și capabili pentru această sarcină. Te poți ruga astfel din adâncul inimii? Nu este atât de ușor precum pare.

GĂSIREA VOII LUI DUMNEZEU

Dar cum putem ști ce vrea Dumnezeu de la noi? Trebuie să fim atenți la Cuvântul Lui

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

și la conștiința noastră, să observăm ce ne îngăduie circumstanțele, să acceptăm sfaturile care ne ajută să analizăm propria noastră percepție asupra situației și nivelul la care înțelegem ce este bine. Întrebările cu privire la voia lui Dumnezeu vor primi răspunsuri din ce în ce mai clare atunci când le discutăm cu alți creștini. Starea sufletească a unei persoane este, de asemenea, importantă. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui” va ajunge să cunoască faptul că atât Isus, cât și învățătura Lui sunt de la Dumnezeu (Ioan 7:17) și va afla dacă s-a abătut de la calea cea dreaptă. „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!» când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:21) Dacă inima ta este deschisă pentru Dumnezeu, El îți va oferi călăuzirea de care ai nevoie. Aceasta este o promisiune!

FACĂ-SE VOIA TA

*O, Doamne Dumnezeu, Sfinte Tată,
care ne-ai chemat prin Hristos să fim
părtași la acest Legământ plin de har,
luăm cu bucurie asupra noastră jugul
ascultării și ne angajăm, din dragoste
pentru Tine, să căutăm și să împlinim
voia Ta desăvârșită!*

Când nu ești sigur care este voia lui Dumnezeu, așteaptă dacă poți; și dacă trebuie să acționezi, ia decizia pe care o consideri cea mai bună, iar Dumnezeu îți va spune curând dacă nu mergi pe calea corectă.

UN LEGĂMÂNT CU DUMNEZEU

Acum, în încheiere, iată câteva fragmente din superbul Serviciu al Legământului din Biserica Metodistă, care exprimă exact ceea ce ar trebui să spunem și noi acum. După ce ne

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

amintește că în Noul Legământ Dumnezeu ne promite „tot ceea ce a declarat în Isus Hristos”, în timp ce noi, în dreptul nostru, „am luat angajamentul să nu mai trăim pentru noi înșine”, liderul spune:

O, Doamne Dumnezeule, Sfinte Tată, care ne-ai chemat prin Hristos să fim părtași la acest Legământ plin de har, luăm cu bucurie asupra noastră jugul ascultării și ne angajăm, din dragoste pentru Tine, să căutăm și să împlinim voia Ta desăvârșită!

Apoi toți închinătorii i se alătură, rostind cuvintele pe care John Wesley le-a luat cu acest scop de la puritanul Richard Alleine, în 1755:

Nu mai sunt al meu, ci al Tău. Pune-mă acolo unde Tu dorești, așază-mă lângă cine vrei Tu să fiu așezat; pune-mă să înfăptuiesc, pune-mă să sufăr; fă să fiu angajat pentru Tine sau dat la o parte pentru Tine, înălțat pentru Tine sau doborât

FACĂ-SE VOIA TA

pentru Tine; umple-mă, golește-mă; dă-mi toate, nu-mi da nimic; eu cedez totul de bunăvoie din adâncul inimii pentru plăcerea Ta și folosul Tău.

Iar acum, o, Dumnezeuule glorios și binecuvântat, Tată, Fiule și Duhule Sfânt, Tu ești al meu, iar eu sunt al Tău. Și Legământul pe care l-am făcut pe pământ să fie validat și în ceruri. Amin.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

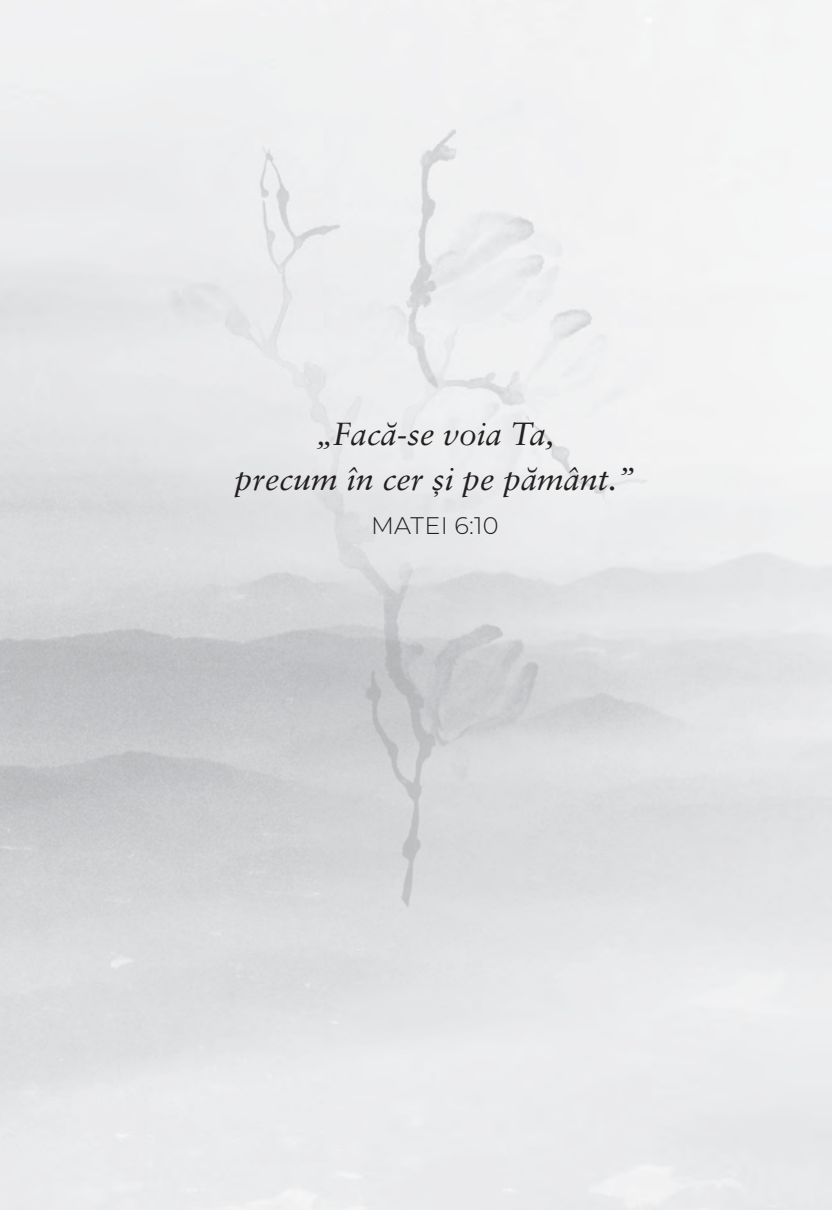
STUDIUL BIBLIC SUPLIMENTAR

Voia lui Dumnezeu:

- Faptele Apostolilor 20:16-21:14

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Care este adevăratul scop al rugăciunii?
Este acesta motivul pentru care te rogi?
- Ce legătură are rugăciunea cu lepădarea de sine?
- Care sunt câteva dintre problemele cu care ne confruntăm în căutarea voii lui Dumnezeu pentru viața noastră? Cum ar trebui să le rezolvăm?

*„Facă-se voia Ta,
precum în cer și pe pământ.”*

MATEI 6:10

CAPITOLUL 8

PRECUM ÎN CER, ȘI PE PĂMÂNT

Sunt trei declarații doctrinare care împreună alcătuiesc Rugăciunea „Tatăl Nostru”. Primele două sunt incluse în invocare: Dumnezeu este Tatăl creștinilor și locuiește în ceruri. A treia declarație completează primul trio de cereri: în cer, voia lui Dumnezeu este împlinită. Cea dintâi proclamă bunătatea lui Dumnezeu arătată în răscumpărarea noastră pe cruce și adopția noastră în familia Lui. A doua și a treia declară măreția și puterea lui Dumnezeu în împlinirea planurilor Sale.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Împreună, aceste trei adevăruri realizează nădejdea creștină. Ca Tată al nostru, Dumnezeu Se angajează să ne iubească și să ne facă bine pentru veșnicie.

CERUL

Dumnezeu este Domnul creației și domnește în ceruri și nu este limitat de spațiu și timp, spre deosebire de toate făpturile de pe acest pământ. De aceea, avem siguranța că El Își va executa planurile cu desăvârșire. Noi putem eșua în orice am încerca să realizăm, oricât ar fi de simplu, dar parte din slava lui Dumnezeu constă din puterea Lui de a duce totul la bun sfârșit, oricât de dificil ar fi. Așadar,

*Tot ce Dumnezeu începe
Prin a Sa mare-ndurare
Va duce și la bun sfârșit
Cu brațul Său măreț și tare.*

PRECUM ÎN CER, ȘI PE PĂMÂNT

*Ce spune El e „da” și „amin”,
Iar din a Lui făgăduință
Niciun cuvânt nu s-a pierdut;
Așa ceva nu-i cu puțință.*

*Nimic în cer și pe pământ
N-a fost, nu e și nu va fi,
Care să-L poată-mpiedica;
Al nostru Domn va birui.*

Dar când Isus a zis că voia lui Dumnezeu este făcută în cer, El nu S-a referit la transcendența Tatălui nostru, ci mai degrabă la comunitatea de ființe create și inteligente ca noi, care trăiesc mai aproape de Dumnezeu (în sensul că se bucură mai mult de prezența lui Dumnezeu decât ne-am putea bucura noi vreodată în lumea aceasta), și care Îi slujesc din toată inima, cu o bucurie pe care nu o putem dobândi în această viață. Acesta este „cerul” în sensul cel mai uzual al cuvântului. Acesta este „cerul” în care „se duc” creștinii

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

când mor, iar timpul nostru aici pe pământ slujește drept pregătire și instruire pentru viața noastră „în cer”.

În acest sens, cerul este mult mai important decât viața prezentă, nu numai pentru că este fără sfârșit, în timp ce viața aceasta este temporară, dar și pentru că acolo relațiile dintre oameni sunt desăvârșite, pe când cele de pe pământ sunt marcate de imperfecțiuni. Din faptul că Sfânta Treime este realitatea supremă și, în egală măsură, din studiile psihologilor contemporani, învățăm că viața – viața reală, spre deosebire de simpla cunoștință – este bazată pe relațiile interpersonale. Iar viața în cer este cu siguranță bazată pe relația noastră cu Tatăl, Fiul și sfinții. Nu este întâmplător faptul că Noul Testament ne prezintă cerul ca fiind un oraș (Apocalipsa 21), un ospăț (Matei 8:11; Luca 22:29; Apocalipsa 19:9), și o adunare de închinători (Evrei 12:22-24; Apocalipsa 7:9-17). Aceste imagini ne spun că cerul va fi o experiență trăită într-o comunitate

mai apropiată și mai fericită decât tot ceea ce am trăit până acum, atât cu Dumnezeu, cât și cu frații noștri în credință.

În *Marea despărțire*, C.S. Lewis își închipuie iadul ca fiind o țară în care oamenii sunt mereu împrăștiați, pentru a se îndepărta cât mai mult unii de alții! (Iar Jean Paul Sartre, în piesa *Cu ușile închise*, a ilustrat iadul ca un loc în care nu poți scăpa de alți oameni, oricât de infernal s-ar purta ei.) Dar în cer sfinții vor fi aproape unii de alții și, de asemenea, aproape de Tatăl și de Fiul – și vor fi încântați de această apropiere; iar apropierea le va mări bucuria.

Cerul va fi o experiență trăită într-o comunitate mai apropiată și mai fericită decât tot ceea ce am trăit până acum, atât cu Dumnezeu, cât și cu frații noștri în credință.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Cu o accentuare fermă, Scriptura ne pregătește pentru o altă lume, insistând că viața cerului este din fiecare punct de vedere mai bună și mai glorioasă decât viața pe pământ. Dar dacă ne întrebăm cum va fi acolo, Scriptura ne spune pur și simplu: „Așteaptă, și vei vedea. (Romani 8:24) Trebuie să înțelegi că viața de dincolo întrece toate experiențele tale prezente, astfel încât nici nu ți-o poți imagina.” Cerul este o realitate care nu este limitată de spațiu și timp după măsura înțelegerii noastre; nu se află în lumea aceasta prezentă în care ne ancorează natura noastră fizică și nici nu poate fi definită de ea. Tot ceea ce știm cu siguranță este că, după cum am menționat mai înainte, pentru locuitorii cerului („duhurile slujitoare, care sunt îngerii, împreună cu „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”), cerul este o stare de părtășie perfectă cu Dumnezeu și cu alții în Dumnezeu și de mulțumire completă în prezența Lui. Acesta

PRECUM ÎN CER, ȘI PE PĂMÂNT

este marele adevăr pe care Biblia vrea să ni-l prezinte prin imaginea orașului de aur și a marelui ospăț.

Dar pentru părtășia perfectă, Dumnezeu nu este singurul care trebuie să dea de bunăvoie și fără limită; slujitorii Săi, atât îngerii, cât și oamenii, trebuie și ei să răspundă fără ezitare. Aceasta înseamnă că în ei și prin ei voia lui Dumnezeu este împlinită cu desăvârșire. Astfel, împlinirea voii lui Dumnezeu face parte din definiția cerului, iar Dumnezeu le dă celor care locuiesc în cer puterea completă de a împlini voia Lui, contribuind astfel la splendoarea cerului.

LAUDĂ

De ce a zis Isus „precum în cer” înainte de „așa și pe pământ”? Cu siguranță sunt două motive.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

În primul rând, a vrut să inspire *nădejde* în acel moment. Haosul de pe pământ batjocorește această cerere; dar Isus ne încurajează să avem nădejde că încă putem vedea lucruri mari și aici pe pământ, amintindu-ne că Dumnezeu deja Și-a stabilit voia perfectă în cer. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” (Geneza 18:14)

Și asta nu e tot. În al doilea rând, Isus a vrut să stârnească *lauda și închinarea*. Cererea ne epuizează, pe când lauda și închinarea ne înviorează. Isus a pus un moment de pauză și laudă între două perioade de cerere intensă – „în ceruri, Tată, voia Ta este împlinită! Aleluia”. Acesta este echivalentul spiritual al pauzei dintre reprizele unui meci, în care puterea noastră pentru lupta mijlocirii este reînnoită. Aici Isus ne dă o lecție de preț: lauda ne dă energie și ne reînnoiește rugăciunea. Ascultați de El!

PRECUM ÎN CER, ȘI PE PĂMÂNT

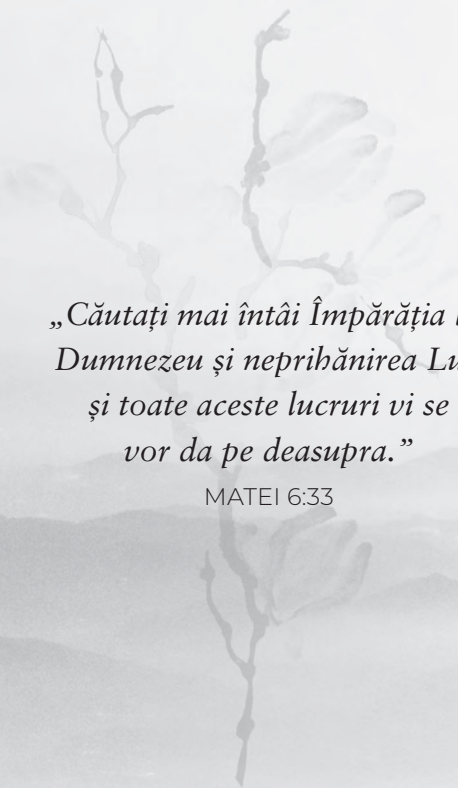
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Cer și pământ:

- Evrei 12

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Care este semnificația faptului că Dumnezeu nu este limitat de spațiu și timp?
- Ce sunt elementele necesare ale părtășiei perfecte cu Dumnezeu?
- Ce se înțelege din fraza „cererea ne epuizează, pe când lauda ne înviorează”?

*„Căutați mai întâi Împărăția lui
Dumnezeu și neprihănirea Lui,
și toate aceste lucruri vi se
vor da pe deasupra.”*

MATEI 6:33

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

După ce ne-a vorbit despre Numele, Împărăția și voia lui Dumnezeu, Rugăciunea „Tatăl Nostru” ne îndreaptă acum atenția spre hrana noastră fizică. Este aceasta o dezamăgire? Nicidecum, ci este o progresie naturală. Cum așa?

În primul rând, cei care rostesc primele trei cereri cu sinceritate se angajează astfel să trăiască pe deplin pentru Dumnezeu. În mod logic și natural, urmează să ceară hrana care le va da energia necesară să îndeplinească acest angajament. Dr. Johnson a fost criticat și

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

acuzat că îi pasă prea mult de stomacul său, dar el le-a răspuns criticilor zicând că cei care ignoră nevoile stomacului nu pot fi în stare să le pese de orice altceva. Este atunci vorba de realism creștin? Da, exact.

În al doilea rând, depindem într-adevăr de Tatăl și Creatorul nostru, căruia Îi datorăm existența noastră și a universului (deoarece fără voia Lui nu ar exista nimic). Tot El este Acela care menține funcția ritmică a naturii, astfel încât în fiecare an ne putem bucura de semănat, secerat și de alimentele din magazine (Geneza 8:22). Și este corect să recunoaștem această dependență în mod constant în rugăciunile noastre, mai ales în ziua de azi, când mulți au impresia că natura se susține singură și pun la îndoială la existența lui Dumnezeu.

Unii consideră că cerințele pentru nevoile personale și materiale sunt rugăciuni de calitate

inferioară, ca și cum lui Dumnezeu nu I-ar păsa de aspectul fizic al vieții, și prin urmare nu ar trebui să ne pese nici nouă. Dar acest gen de hiper-spiritualitate este de fapt o manifestare nespirtuală egoistă. În Coloseni 2:23, Pavel ne avertizează că ascetismul creat de om nu împiedică satisfacerea poftelor firii (a naturii noastre păcătoase). Cererile care Îl privesc pe Dumnezeu ca singura sursă onnicompetentă care poate împlini toate nevoile umane, până la cele mai banale, exprimă adevărul. Renunțarea la suficiența noastră de sine ne smerește, iar recunoașterea dependenței noastre Îl onorează pe Dumnezeu. Nici mintea și nici inima noastre nu pot fi în stare corectă atâta timp cât nu înțelegem că rugăciunea pentru pâinea noastră cea de toate zilele este la fel de importantă ca rugăciunea pentru (de exemplu) iertarea păcatelor.

În al treilea rând, Dumnezeu are grijă ca slujitorii Săi să aibă hrana de care au nevoie.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Acest fapt a fost dovedit de Isus atunci când a hrănit mulțimile de 4.000 și de 5.000 de persoane. Dumnezeu este preocupat de nevoile fizice și spirituale în aceeași măsură. Pentru El, categoria de bază este cea a nevoilor umane, care le cuprinde pe amândouă.

TRUPUL

Această cerere ne arată atitudinea pe care trebuie să o avem față de trupul nostru. Creștinii nu trebuie să idolatrizeze trupul fizic sau să considere frumusețea și sănătatea scopul suprem al vieții, dar nu trebuie nici să le disprețuiască, transformând neglijarea trupului într-o virtute, cum au făcut păgânii din vremea antică (și unii creștini, din păcate). Creștinul trebuie mai degrabă să își accepte trupul ca fiind parte din buna creație a lui Dumnezeu și să acționeze cu bucurie și recunoștință ca administrator și îngrijitor al acestuia. În

acest fel Îl onorăm pe Cel care ne-a creat. O astfel de plăcere nu se împotrivesc deloc evlaviei pentru cei care Îl urmează pe Hristos; pentru ei ea este un dar fără plată din partea lui Dumnezeu, precum mântuirea.

Biblia este împotriva ascetismului posomorât și ne spune că dacă ne bucurăm de sănătate, poftă de mâncare, agilitate fizică și căsnicie în scopul pentru care le-am primit, trebuie să ne găsim cu adevărat plăcerea în ele. O astfel de plăcere face parte din datoria și slujba noastră pentru Dumnezeu, pentru că fără ea am fi pur și simplu nerecunoscători pentru darurile bune. După cum a zis cu dezgust Zgândărilă despre creștin (în *Scrisorile lui Zgândărilă*, de C.S. Lewis, n.tr.): „El este un hedonist în adâncul inimii.” Dumnezeu prețuiește plăcerea și vrea ca noi să avem parte de plăcere. Bună este învățătura unor rabini care ziceau că, în ziua judecății, vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare plăcere oferită de El

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

pe care am ignorat-o. Știm noi oare să ne bucurăm de plăcerile vieții – da, chiar și de cele fizice – spre slava lui Dumnezeu?

NEVOILE MATERIALE

Observați că trebuie să ne rugăm pentru „pâinea noastră cea de toate zilele”. Pe lângă cererile pentru noi înșine, aici vedem și mijlocirea pentru alți creștini. Iar „pâinea”, alimentul de bază al omului, nu numai în Antichitate, ci și în lumea modernă, reprezintă aici toate necesitățile vieții și mijlocul de a le asigura. Astfel, „pâinea” acoperă orice fel de hrană; aceasta este rugăciunea fermierilor împotriva foametei. Această rugăciune acoperă, de asemenea, îmbrăcămintea, adăpostul și sănătatea fizică; astfel rugăciunea aceasta devine o mijlocire pentru servicii medicale și sociale. Rugăciunea include, de asemenea, banii și puterea de a-i câștiga, și devine astfel

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

un strigăt împotriva sărăciei, a șomajului și a reglementărilor sociale care le produc sau le prelungesc pe amândouă. Martin Luther și-a dorit ca domnitorii să-și pună pâini pe stemă în loc de lei, ca să își aducă aminte că bunăstarea poporului trebuie să fie pe primul loc. El a considerat că rugăciunile pentru cei aflați la putere cad sub această clauză a Rugăciunii „Tatăl Nostru”.

DE TOATE ZILELE

J.B. Phillips a exprimat corect această clauză, „dă-ne nouă astăzi (și în fiecare zi) pâinea de care avem nevoie”. Ni s-a poruncit să cerem pâinea, după cum și israeliților Dumnezeu le-a poruncit să adune mana, în fiecare zi: să umbli pe calea creștină înseamnă să trăiești în dependență constantă de Dumnezeu, zi de zi. De asemenea, trebuie să cerem pâinea de care *avem nevoie*; cu alte cuvinte, trebuie să cerem

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

îndeplinirea necesităților, nu a lucrurilor de lux (fără de care putem trăi). Această cerință nu sfințește lăcomia! Mai mult decât atât, în timp ce ne rugăm trebuie să fim gata ca Dumnezeu să nu ne dea unele lucruri pe care le cerem, arătându-ne astfel, în providența Lui, că nici nu avem nevoie de ele cu adevărat.

Trebuie să cerem pâinea de care avem nevoie; cu alte cuvinte, trebuie să cerem îndeplinirea necesităților, nu a lucrurilor de lux (fără de care putem trăi). Această cerință nu sfințește lăcomia!

Acum vine adevăratul test al credinței. (Presupun că) tu, creștine, te-ai rugat pentru pâinea de astăzi. Vei crede acum că ceea ce vei primi, oricât ar fi de mult sau de puțin, este răspunsul lui Dumnezeu conform promisiunii din Matei 6:33? Și bazat pe aceasta, vei fi mulțumit și recunoscător? Depinde de tine!

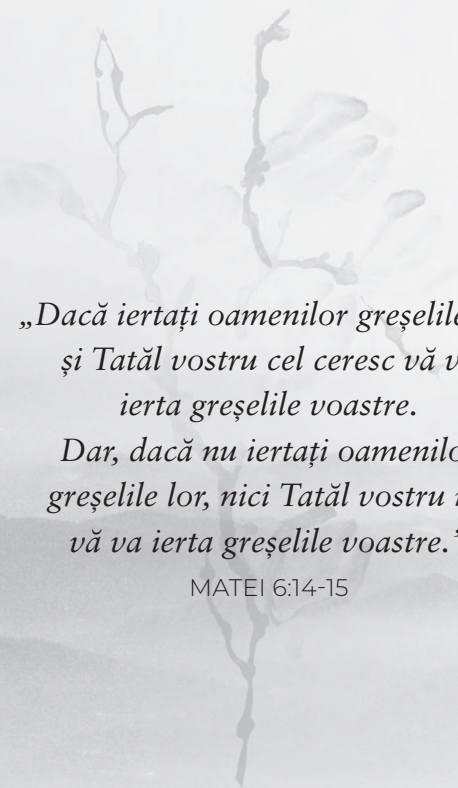
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Dumnezeu poartă de grijă:

- Psalmul 104
- Matei 6:19-34

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ești de acord că Dumnezeu este preocupat de nevoile noastre fizice la fel de mult ca de cele spirituale? De ce sau de ce nu?
- Ca buni administratori, ce atitudine trebuie să avem față de trupul nostru?
- De ce, și în ce sens, trebuie creștinismul să fie o viață trăită de pe o zi pe alta?

*„Dacă iertați oamenilor greșelile lor,
și Tatăl vostru cel ceresc vă va
ierta greșelile voastre.*

*Dar, dacă nu iertați oamenilor
greșelile lor, nici Tatăl vostru nu
vă va ierta greșelile voastre.”*

MATEI 6:14-15

CAPITOLUL 10

IARTĂ-NE

Creștinul trăiește prin iertare. Acesta este elementul central al justificării prin credință. Dacă Fiul lui Dumnezeu nu ar fi suferit pedeapsa pentru păcatele noastre pentru ca noi să fim eliberați, nu am avea nici viață și nici nădejde în Dumnezeu. Totuși, creștinii continuă să păcătuiască, și au nevoie de iertare în fiecare zi; de aceea, în a doua parte a rugăciunii-model, Isus a inclus o cerere pentru iertare între cererile pentru provizii materiale și protecție spirituală. Aceasta nu este o reflecție a propriilor Sale rugăciuni, pentru că

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

El a știut că era fără de păcat (cf. Ioan 8:46); a fost inclusă aici pentru noi.

DATORIILE

Cum ar trebui creștinii să își vadă păcatele? Scriptura prezintă păcatele ca fiind o încălcare a Legii, abatere, neputință, răzvrătire, poluare (mizerie) și ratarea țintei. Dar Rugăciunea „Tatăl Nostru” ne oferă o perspectivă specială și numește păcatele datorii neplătite. „Iartă-ne datoriile noastre, precum și noi îi iertăm pe cei care ne sunt datori” este expresia folosită în traducerea Engleză RSV (Versiunea Standard Revizuită) a versetului din Matei 6:12 (vedeți, de asemenea, Luca 11:4 și Pilda celor doi datornici, Matei 18:23 și mai departe). Sunt unele versiuni care folosesc „greșelile” în loc de „datoriile”, repetând astfel textul din Luca 11:4, dar din păcate oferă un mesaj incomplet. Ideea pe care Isus a vrut

să o exprime este că Îi datorăm lui Dumnezeu loialitate totală, neîncetată – o dragoste înflăcărată pentru Dumnezeu și oameni, toată ziua și în fiecare zi, urmând exemplul lui Isus – iar păcatul nostru este efectiv refuzul de a plăti datoria. Cartea de rugăciuni a cultului anglican mărturisește păcatele prin omitere („am lăsat nefăcute lucrurile pe care ar fi trebuit să le facem”) înainte de mărturisirea păcatelor prin comitere: perspectiva omiterii este fundamentală. Când creștinii se cercetează pe ei înșiși, trebuie mai întâi să se uite la omiteri, și vor vedea de fiecare dată că cele mai triste păcate sunt sub forma binelui nefăcut. Când arhiepiscopul Ussher era pe moarte, s-a rugat zicând „Doamne, mai presus de orice, iartă-mi păcatele prin omitere”, și a demonstrat astfel un adevărat simț al realității spirituale.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

FII CARE PĂCĂTUIESC

Aici se ivește o problemă. Dacă moartea lui Hristos a plătit pentru toate păcatele, trecute, prezente și viitoare (și acesta este adevărul), și dacă verdictul lui Dumnezeu care îl justifică pe credincios („te consider neprihănit, de dragul lui Isus”) este valabil pentru eternitate (pentru că este cu adevărat), de ce trebuie atunci creștinul să își menționeze păcatele zilnice înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul implică distingerea dintre Dumnezeu ca Judecător și Dumnezeu ca Tată, și dintre a fi un păcătos justificat și un fiu adoptat. Rugăciunea „Tatăl nostru” este rugăciunea de familie, în care copiii adoptați ai lui Dumnezeu vorbesc cu Tatăl lor, și deși păcatele lor zilnice nu le anulează justificarea, relația cu Tatăl nu va fi în ordine până când ei nu își cer iertare, rugându-L pe Dumnezeu să ierte modurile în care L-au dezamăgit. Rugăciunea creștinului care nu se înfățișează înaintea lui

Dumnezeu ca fiu risipitor de fiecare dată va fi la fel de falsă ca rugăciunea fariseului din pilda lui Isus.

Rugăciunea „Tatăl nostru” este rugăciunea de familie, în care copiii adoptați ai lui Dumnezeu vorbesc cu Tatăl lor, și deși păcatele lor zilnice nu le anulează justificarea, relația cu Tatăl nu va fi în ordine până când ei nu își cer iertare, rugându-L pe Dumnezeu să ierte modurile în care L-au dezamăgit.

INTOLERABIL

Aici învățăm o lecție: creștinii trebuie să fie dispuși să se autoexamineze și să îi lase pe alții să îi examineze, pentru a le găsi defectele de zi cu zi. Puritani îi prețuiau pe predicatorii care „sfășiau” conștiința; în ziua de azi

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

avem mare nevoie de astfel de predici. Disciplina auto-cercetării, deși nu este pe placul mândriei noastre, este necesară, pentru că Sfântul nostru Tată din ceruri nu va închide ochii cu privire la greșelile copiilor Săi, după cum fac destul de des părinții pământești (și nechibzuiți). Așadar, trebuie să știm ceea ce știe și Tatăl despre păcatele noastre, ca să ne putem pocăi și să cerem iertare pentru orice lucru cu care L-am ofensat.

Pe de-o parte, greșelile creștinilor Îl ofensează pe Dumnezeu mai grav decât greșelile necredincioșilor, deoarece creștinii au cel mai mare motiv (dragostea lui Dumnezeu în Hristos) și cele mai multe resurse (prin Duhul Sfânt, care locuiește în ei) pentru a evita păcatul. Cei care cred că nu trebuie să împlinească Legea lui Dumnezeu pentru că păcatele lor au fost curățite în Hristos se află într-o confuzie gravă (vedeți Romani 6). După cum un bărbat ar fi mai întristat de infidelitatea soției

decât de desfrânarea vecinei, tot astfel Dumnezeu este cel mai furios când vede necredința poporului Său (vedeți prorocia lui Osea, în special capitolele 1-3). „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4:3) – și nimic altceva nu este suficient.

Slujba de Comuniune din Cartea de rugăciuni din 1662 îi învață pe creștini să considere „povara” (vina) păcatelor lor „intolerabilă”. Acest limbaj dur este justificat de durerea intolerabilă adusă lui Dumnezeu prin păcatele familiei Sale. Cât de sensibili suntem cu privire la acest lucru? Și cât ne străduim noi, ca copii ai lui Dumnezeu, să evităm păcatul, în măsura în care este posibil? Adevăratul creștin nu va căuta doar să descopere și să confrunte propriile păcate prin cercetarea de sine, ci el se va strădui, de asemenea, „prin Duhul”, să „facă să moară faptele trupului” (mai precis, obiceiurile naturii vechi păcătoase) tot restul vieții (Romani 8:13).

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

NUMAI CEI CE IARTĂ SUNT IERTAȚI
Isus a zis că cei care speră să primească iertarea lui Dumnezeu trebuie mai întâi să Îi spună că și ei i-au iertat pe „datornicii” lor. Aici nu este vorba de câștigarea iertării prin fapte, ci de a te califica să o primești prin pocăință. Pocăința – schimbarea minții – pune mila și îndelunga răbdare în centrul noii vieți. Cei care trăiesc prin iertarea lui Dumnezeu trebuie să o imite; cel al cărui singură nădejde este că Dumnezeu nu îl va trage la răspundere pentru vina lui își pierde dreptul de a-i trage pe alții la răspundere pentru vina lor. Aici regula este: „ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”, iar creștinul care nu iartă își scoate la iveală fățărnicia. Este adevărat că iertarea se primește numai prin credința în Hristos, fără fapte, dar pocăința este roada credinței, și nimic nu este mai real în mărturisirea de credință decât realitatea pocăinței care o însoțește. În Matei 6:14 și mai departe

și 18:35, Însuși Isus a subliniat că numai cei care iartă vor fi iertați.

Așadar întrebarea este din nou aceeași: Pot rosti eu oare Rugăciunea „Tatăl Nostru”? Dar tu o poți rosti? Ar fi bine să ne însușim următoarele cuvinte:

*„Iartă-ne precum iertăm”,
Să ne rugăm, ne-ai învățat.
Dar numai Tu ne dai putere
Ca să trăim ce ne-am rugat.*

*Cum poate a Ta iertare
S-atingă inima care nu iartă,
Care-i plină de mânie
Și de-amărăciune deșartă?*

*Dar lumina Crucii Tale
Frumoasă și strălucitoare
Un mare adevăr ne-arată
Despre a inimii stare.*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

*Cât de mică e greșeala
Aproapelui ce m-a jignit,
Dar ce mare-i a mea vină
Cu care, Tată, Te-am rănit!*

*Al meu suflet, Doamne Sfinte,
Te rog deplin să-l curățești,
Și de astăzi înainte
Viața să-mi călăuzești.*

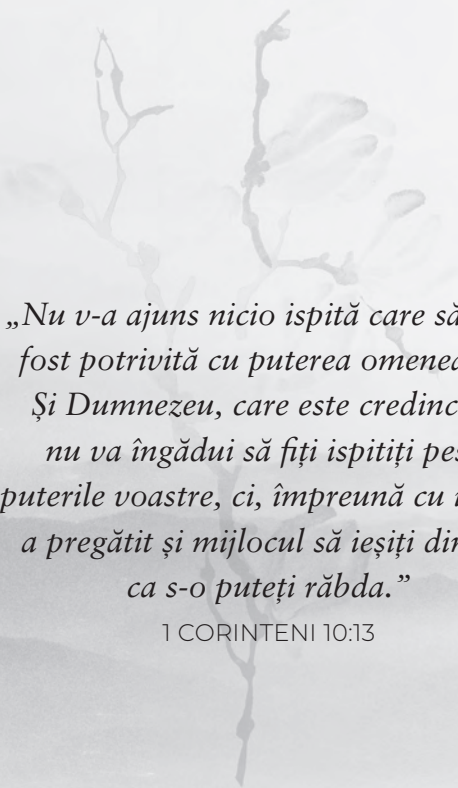
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Cererea de iertare:

- Psalmul 51

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Cum definește Rugăciunea „Tatăl Nostru” păcatul? Cum se vede acest lucru în viața noastră de zi cu zi?
- De ce trebuie să își mărturisească omul păcatele zilnic după ce a devenit creștin?
- De ce sunt considerați fățarnici acei creștini care refuză să ierte?

*„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi
fost potrivită cu puterea omenească.
Și Dumnezeu, care este credincios,
nu va îngădui să fiți ispitiți peste
puterile voastre, ci, împreună cu ispita,
a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea,
ca s-o puteți răbda.”*

1 CORINTENI 10:13

NU NE DUCE ÎN ISPITĂ

După rugăciunea pentru hrană și iertare urmează un strigăt pentru protecție – a treia noastră nevoie de bază. Fraza are două părți: „*nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău*” (de păcat sau de necaz, sau de amândouă, și de „*cel rău*”, care manipulează necazul pentru a ne face să cădem în păcat). Însă ambele părți exprimă un singur gând: „Viața este un teren spiritual minat; nu îndrăznim să ne încredem în noi înșine înconjurați fiind de astfel de pericole; Tată, protejează-ne!” Aici rugăciunea „Tatăl Nostru” se unește cu

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

perspectiva asupra vieții pe care o întâlnim în cartea Psalmilor. Atitudinea realistă, neîncrederea în sine și smerita dependență de Dumnezeu exprimate în această cerință alcătuiesc o lecție pe care trebuie să o învățăm cu toții.

ÎNCERCAREA

Idea că Dumnezeu i-ar duce pe creștini în ispită, după cum presupune prima clauză, i-a șocat și nedumerit pe mulți. Totul devine însă clar de îndată ce înțelegem ce înseamnă ispita în acest context. „*Testul*” sau „*încercarea*” – adică o situație care ne arată cât de departe putem merge în direcția corectă, evitând calea greșită – este înțelesul principal al acestui termen. Încercarea care (credeți sau nu) este menită să ne arate că putem face totul corect, este o „ispită” în acest sens. Orice program educațional și orice antrenament necesită testare periodică pentru a măsura progresul.

Experiența susținerii și a trecerii acestor teste poate fi încurajatoare pentru student. În programul lui Dumnezeu de educație și dezvoltare a creștinului aceeași idee este valabilă. Dumnezeu ne testează periodic, și este necesar să ne testeze, pentru a demonstra ce este în noi și cât de mult am progresat. Scopul lui Dumnezeu în acest proces este complet constructiv, pentru a ne întări și a ne ajuta să înaintăm. Astfel l-a „testat” El pe Avraam (în traducerea ESV și AV citim „*ispitit*”, iar în RV citim „*încercat*”), poruncindu-i să îl jertfească pe Isaac, iar după încercare i-a promis o mare binecuvântare „*pentru că ai ascultat de porunca Mea*” (Geneza 22:1, 18).

*Diferite traduceri ale Bibliei în limba engleză:
 ESV – *English Standard Version* – Versiunea Engleză Standard; AV - *Authorized (King James) Version* – Versiunea (King James) Autorizată; RV – *Revised (King James) Version* – Versiunea (King James) Revizuită

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

NU E UN PICNIC

Atunci, dacă ispita este benefică, de ce ne rugăm să fim feriți de ea? Sunt trei motive. În primul rând, oricând Dumnezeu ne testează spre binele nostru, Satan, „ispititorul” (Matei 4:3; 1 Tesaloniceni 3:5), încearcă să exploateze situația în care ne aflăm pentru a ne face să cădem. „Potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8) Isus a știut din experiența Sa în pustiu cât de rău și viclean este Satan, și nu și-a dorit ca nimeni să-l subestimeze sau să contemple o întâlnire cu el. (Oculțiștii moderni ar trebui să ia aminte la aceste cuvinte).

În al doilea rând, presiunile din vremea încercării pot fi atât de cumplite, încât orice creștin sănătos la minte s-ar înspăimânta, după cum s-ar înspăimânta de ideea diagnosticului de cancer. De aceea Isus a procedat corect când

a început rugăciunea din Ghetsimani zicând „*Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta!*” și a încheiat-o rostind cuvintele „*Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu*” (cf. Matei 26:39). Ispita e o chestiune serioasă; nu e un picnic!

În al treilea rând, trebuie să fim conștienți de slăbiciunea noastră dovedită, de încăpățânarea și vulnerabilitatea noastră totală în viața spirituală și de îndemânarea cu care Satan ne exploatează puterile și slăbiciunile, amestecând atacuri frontale asupra integrității noastre creștine cu tactici de infiltrare și ambuscadă, astfel încât după ce evităm un pericol, devenim mereu victima altuia. Toate acestea ne fac să strigăm cu neîncredere în noi înșine și smerenie: „Doamne, dacă este posibil, *Te rog*, ferește-mă de ispită! Nu vreau să risc să mă rănesc și să Te dezonorez prin căderea mea!” Poate că suntem meniți să trecem prin ispită, dar numai un nebun o va

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

prefera; alții vor asculta avertizarea lui Pavel pentru cei iresponsabili spiritual: „*Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.*” (1 Corinteni 10:12)

VEGHEAȚI ȘI RUGAȚI-VĂ

Când Isus i-a găsit pe ucenici adormiți în Ghetsimani, le-a zis: „*Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită* [adică să nu începeți să cedați ispitei]; *duhul, în adevăr, este plin de râvnă* [să facă voia Domnului], *dar carnea* [natura umană] *este neputincioasă.*” (Matei 26:41) Aceste cuvinte au fost provocate de lupta pe care El tocmai a avut-o cu El Însuși, când propria Lui fire s-a înspăimântat de ideea Calvarului, dar și de somnul celor care, deși oboșiți, au fost rugați să vegheze împreună cu El – să stea treji și să Îl susțină astfel prin prezența și rugăciunile lor. Trebuie să apreciem că testul sincerității și al realismului în cuvintele „*nu ne duce în ispită*” constă din a fi dispuși să „*vegheș și să ne*

rugăm”, ca să nu cădem victimă ispitei fără să ne dăm seama.

„*Vegheați*” sugerează imaginea unui soldat de pază, vigilent la primele semne de atac al inamicului. *Veghem* împotriva ispitei când observăm în ce situație, companie și influență suntem expuși la ea, evitând-o ori de câte ori putem. După cum a zis Martin Luther, nu poți împiedica pasările să zboare deasupra capului tău, dar le poți împiedica să-și facă un cuib în părul tău. Află ce este ca focul pentru tine și ai grijă să nu te joci cu el!

*Veghem împotriva ispitei când observăm
în ce situație, companie și influență
suntem expuși la ea, evitând-o
ori de câte ori putem.*

„*Rugați-vă*” indică tipul de rugăciune pe care Isus tocmai a rostit-o: o rugăciune pentru

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

puterea de a face ceea ce știi că e bine, în ciuda îndoielii interne și a ispitelor care caută să te abată de la curs și să te izbească de stânci din punct de vedere spiritual.

Nimeni nu a exprimat starea spirituală corectă în această situație mai bine decât Charles Wesley, în imnul care spune:

*Isus, puterea și nădejdea mea,
În brațul Tău mă-ncredințez,
Doresc să-mi dai o frică sfântă
Și ochi deschiși ca să veghez.*

*Când păcatul mă-nconjoară
Și cel rău mă ispitește,
Eu mă uit numai la Tine;
Puterea Ta mă ocrotește.*

*Înarmează-mi, Doamne, duhul
Cu a Ta înțelepciune,
Să fiu mereu gata de luptă
Și să veghez în rugăciune!*

Concluzia cu privire la tema aceasta este următoarea: din motive bune și necesare pentru maturizarea noastră în viața creștină (cf. Iacov 1:2-12), nu vom fi cruțați de toate ispitele (cf. 1 Corinteni 10:13). Dar dacă cerem să fim feriți și dacă veghem și ne rugăm împotriva eforturilor Satanei de a exploata situațiile în care ne aflăm pentru a ne face să cădem, vom fi ispitiți mai puțin decât am fi în mod normal (cf. Apocalipsa 3:10) și vom fi capabili să înfruntăm ispitele când ne ies în cale (1 Corinteni 10:13). Așadar, fiți realiști și pregătiți-vă de posibilitatea ispitelor, dar nu fiți atât de iresponsabili încât să le căutați. Iar atunci când vin, nu vă îndoiiți de puterea lui Dumnezeu de a vă feri de răul care le însoțește și de a vă „păzi de cădere” (Iuda 24) în timp ce treceți prin ele. Când nu sunteți conștienți de ispită, rugați-vă „*nu ne duce în ispită*”, iar când sunteți conștienți de ea, rugați-vă „*păzește-ne de cel rău*”, și veți trăi.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

STUDIUL BIBLIC SUPLIMENTAR

Ispitirea Evei:

- Geneza 3:1-7

Încercarea lui Avraam:

- Geneza 22:1-19

Ispitirea lui Isus:

- Luca 4:1-5

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ce este „ispita”, în sensul în care este folosit acest cuvânt în Rugăciunea „Tatăl nostru”?
- Ce scop are Dumnezeu pentru încercările noastre? Cum răspunzi la astfel de încercări?
- De ce trebuie să ne rugăm să fim feriți de ispită?

*„Vegheați și rugați-vă,
ca să nu cădeți în ispită;
duhul, în adevăr, este plin de râvnă,
dar carnea este neputincioasă.”*

MATEI 26:41

CAPITOLUL 12

IZBĂVEȘTE-NE

Imaginea vieții în familia lui Dumnezeu despre care învățăm din rugăciunea „Tatăl Nostru” are trei dimensiuni. Este o viață de devotament, dependență și pericol. *„Izbăvește-ne de cel rău”* este o cerință pentru protecție în fața pericolului care ne amenință. Pericolele menționate pretutindeni în Noul Testament sunt o amenințare constantă pentru creștinul credincios.

PERICOL

În rutinele confortabile din viața noastră nu ne gândim la faptul că suntem în pericol. Dar

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

ar trebui, pentru că suntem. Cartea anglicană de rugăciuni ne oferă din nou multă înțelepciune. Aceasta dezvoltă fraza „*izbăvește-ne de cel rău*” în cinci cereri distincte. Lucrurile rele specificate împreună cu necazurile circumstanțiale sunt următoarele:

De păcat, de viclenia și atacurile Diavolului... de orice orbire a inimii; de mândrie, slavă deșartă și fățarnicie; de invidie, ură și răutate, de orice lipsă de îndurare... de desfrânare și de orice alt păcat de moarte; și de toate amăgirile lumii, ale firii și ale Diavolului... de moarte neașteptată [bruscă, de care nu suntem pregătiți]... de împietrirea inimii și de disprețuirea Cuvântului Tău și a Poruncilor Tale, *Bunule Doamne, izbăvește-ne!*

Acum vedem care sunt pentru noi pericolele cele mai adânci și de unde apar. Avem nevoie să fim izbăviți nu numai (și nu în primul

rând) de circumstanțe adverse, ci și de răul spiritual dinăuntru nostru, care profită atât de circumstanțele favorabile, cât și de cele adverse pentru a ne ataca. Sursa pericolului pentru noi este păcatul din inima noastră, care dă naștere la felurite tendințe de a face orice altceva decât voia lui Dumnezeu și de a iubi orice altceva sau pe oricine altcineva mai mult decât pe Dumnezeu Însuși. Pericolul rătăcirii din cauza păcatului lăuntric rămâne cu noi mereu și pretutindeni.

*Avem nevoie să fim izbăviți nu numai
(și nu în primul rând) de circumstanțe
adverse, ci și de răul spiritual
dinăuntru nostru, care profită atât de
circumstanțele favorabile, cât și de cele
adverse pentru a ne ataca.*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

AMĂGIRE

Uitați-vă din nou la pasajul citat din Cartea de rugăciuni. Toate relele enumerate izvorăsc spontan din inima căzută a omului. Satan este maestrul lor de ceremonii care decide ordinea în care acestea vor ieși pe scenă, dar nu e nevoie să le injecteze în sistemul nostru; ele sunt deja acolo. Iar păcatul lucrează în mare parte prin amăgire. „*Orbirea... amăgirea... împietrirea inimii*” sunt cuvintele-cheie referitoare la *metodele* păcatului, după cum „*mândria... ipocrizia... lipsa de îndurare*” sunt cuvintele-cheie cu privire la *manifestările* păcatului. Dar mândria și lipsa de îndurare se vor ascunde sub masca râvnei pentru Dumnezeu și pentru adevărul și Biserica Lui. Alte rele morale și spirituale vor pătrunde des neobservate în timp ce atenția noastră este îndreptată către altceva. Un puritan a numit acest fenomen „*taina amăgirii de sine*”, iar autorul scrisorii către Evrei l-a numit „*înșelăciunea păcatului*” (Evrei 3:13).

În fața primejdiei, oamenii precauți rămân calmi, dar înaintează cu grijă, mereu vigilenți, făcând fiecare pas cu atenție, gata să strige „ajutor” la primul semn de necaz. Tot astfel, creștinul precaut va „veghea și se va ruga”, pentru a nu cădea în ispită (Matei 26:41), iar strigătul pentru izbăvire de (cel) rău îi va fi adesea pe buze. Astfel el va rămâne în siguranță.

IZBĂVIRE

Programul de televiziune *This is Your Life* (*Asta-i viața ta*, n.tr.) s-a uitat din exterior la viața personală a fiecărui oaspete din perspectiva prietenilor și a realizărilor profesionale. Dar dacă te-ar întreba cineva „Care este viața ta?”, ai vorbi din interior și ai merge mai adânc. Ca ființă umană, ai fost creat cu un scop anume și ți-ai descrie viața din perspectiva planurilor, a provocărilor, a conflictelor, a frustrărilor și a progresului tău.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Omul secular, care se bazează pe sine ar răspunde cu o evaluare a împlinirilor și a neîmplinirilor sale, a succeselor și eșecurilor. Biografiile și autobiografiile persoanelor publice le rezumă astfel cariera. Dar scriitorii Bibliei, personajele din Biblie și creștinii biblici procedează complet diferit.

În primul rând, Dumnezeu este centrul vieții lor. Ei recunosc faptul că Dumnezeu este Acela ale cărui acțiuni sunt factorul determinant în formarea vieții lor și singurul care poate să le evalueze realizările. Ei recunosc două noțiuni în acțiunile lui Dumnezeu. Cea dintâi este *îndurarea*: viața lor li se pare, după cum exprimă versurile unui imn, „*îndurare de la început până la sfârșit*”. A doua este *izbăvirea*: ei se consideră oameni izbăviți de nenumărate ori de opoziția și necazurile care au încercat să-i împiedice sau să-i îndepărteze de slujirea lui Dumnezeu și părtășia cu El. Dumnezeu „*ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de*

moarte [suferință în Asia] și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă” (2 Corinteni 1:10). Astfel a vorbit Pavel, și sentimentul lui este caracteristic întregii perspective biblice asupra vieții conform căreia nădejdea îndurării și a izbăvirii de rău, de păcatul lăuntric și de furtunile din afară este un element esențial al credinței noastre în orice moment. Puțin timp petrecut în studierea cuvântului „*izbăvire/la izbăvi*” cu o concordanță biblică ne va convinge de aceasta.

Ești conștient de faptul că felurite rele îți amenință viața și o pun în pericol și că ai nevoie de izbăvirea lui Dumnezeu în orice moment? Dacă nu, crede-mă, încă nu poți distinge la ce te uiți! Ești ca un om legat la ochi și cu urechile astupate care pășește în mijlocul unei străzi pe care circulă mașinile din ambele direcții. Învață din rugăciunea „Tatăl Nostru” ce se întâmplă în viața ta cu adevărat, și pe măsură ce discerți pericolele, bazează-te din ce în ce

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

mai mult pe Marele Izbăvitor. „*Fiindcă Mă iubește*”, zice Domnul, „*de aceea îl voi izbăvi*” – aceasta este făgăduința lui Dumnezeu pentru fiecare dintre sfinți (Psalmul 91:14). Revendică promisiunea; este pentru tine!

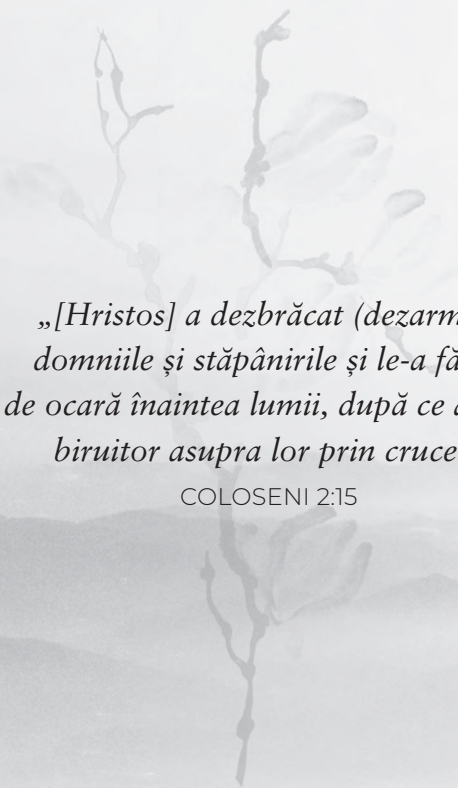
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

O cântare de izbăvire:

- 2 Samuel 22 (= Psalmul 18)

ÎNTREBĂRI PENTRU
REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ce putem spune despre viața noastră, având în vedere faptul că trebuie să ne rugăm neîncetat pentru protecție spirituală?
- Ce se înțelege din fraza „răul spiritual dinăuntru nostru profită atât de circumstanțele favorabile, cât și de cele adverse pentru a ne ataca”?
- Care este înțelesul expresiei puritane „taina amăgirii de sine”?

*„[Hristos] a dezbrăcat (dezarmat)
domniile și stăpânirile și le-a făcut
de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit
biruitor asupra lor prin cruce.”*

COLOSENI 2:15

CAPITOLUL 13

DE (CEL) RĂU

În ceea ce privește răul, primul lucru pe care trebuie să-l menționăm este următorul: răul este o realitate, și nu ar trebui să ne prefacem că nu există. Oameni de știință creștini, precum și misticii hinduși vor să creadă că răul este o iluzie; alții îl consideră un bine în proces de dezvoltare sau un bine înțeles greșit. Dar în Biblie răul este la fel de real precum binele, iar distincția dintre cele două este imensă.

În al doilea rând, răul este o realitate irațională, lipsită de sens, fără niciun fel de logică, definită doar ca o pervertire a binelui.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

În al treilea rând, Dumnezeu este în control asupra răului. Prin jertfa de la Calvar, El Și-a asumat responsabilitatea de a transforma răul în bine; El a triumfat deja asupra lui, și în cele din urmă îl va elimina. Creștinul care meditează asupra răului nu este un pesimist, fiindcă știe că într-o bună zi această realitate haotică și coruptă care distruge binele va fi în cele din urmă distrusă. Hristos ne-a garantat această biruință atunci când a cucerit răul cosmic pe cruce (vedeți Coloseni 2:15) și îl va face să înceteze cu desăvârșire să existe la întoarcerea Sa.

Creștinul se așteaptă să vadă în acea zi că din toate confruntările sale cu răul lăuntric și răul care-l înconjoară a ieșit un bine mai mare pentru el și pentru slava lui Dumnezeu decât ar fi posibil în circumstanțe mai favorabile. Astfel va fi confirmată în sfârșit înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu în a permite răului să persiste atât de mult în această lume.

DOUĂ FELURI DE RĂU

„Răul” este rău pentru că distruge, risipește sau anulează bunătatea – adică viața trăită în dreptate, cu bucurie și demnitate. Răul poate fi definit sub două forme. Prima formă este răul extern; răul circumstanțelor noastre: „necazul, întristarea, nevoile, boala și orice alte greutăți”. Împrejurările devin rele atunci când ne produc mai multă durere și frustrare decât putem noi transforma în bine prin modul în care le abordăm. În realitate, circumstanțele nu sunt adesea chiar atât de rele. Beethoven a fost surd, dar a reușit să transforme frustrarea datorată lipsei auzului și durerea singurătății într-o muzică a eroismului; o mulțime de invalizi au reușit să dobândească cinste și liniște sufletească în ciuda agoniei fizice. Psalmistul a putut spune: *„Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale.”* (Psalmul 119:71) Totuși, așa cum se întâmplă uneori, durerea este atât

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

de intensă, încât omul nu poate face altceva decât să strige până se prăbușește din cauza epuizării. Acest lucru este cu siguranță rău.

În al doilea rând, există răul dinăuntru nostru; răul corupției. Acesta este răul oamenilor răi și a îngerilor căzuți, răul care este pe de-o parte absența binelui, și pe de altă parte binele care a luat-o în direcție greșită – cum este în cazul Diavolului, al lui Adam, al meu și al tău. Este adevărat că binele poate fi corupt și distorsionat adeseori, deși Scriptura nu ne explică exact de ce și cum, și noi oricum nu am putea înțelege. Dacă în prima situație suntem pasivi față de rău, doar răbdând și suferind, în privința celui de-al doilea tip de rău suntem activi, pentru că noi suntem cei care îl înfăptuim cu mâna noastră: „... răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac”, a scris Pavel (Romani 7:19). Iar răspunsul fiecărui om sincer la acest verset trebuie să fie: „Da, și eu fac la fel.”

DUMNEZEU VINE ÎN AJUTOR

Creștinii nu pot ignora răul care îi înconjoară și care este ascuns în inima lor și nici nu au voie să încerce să îl ignore, fiindcă sunt chemați să înfrunte răul și să îl biruiască prin bine. *„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul prin bine.”* (Romani 12:21) Acest verset implică faptul că răul nu îi învinge pe creștini; de aceea avem din nou nevoie de rugăciunea „Tatăl Nostru”.

Isus ne spune să cerem ca Dumnezeu să ne *„izbăvească de (cel rău)”*. Nu contează dacă expresia din limba greacă se referă la *„rău”* în general sau la *„cel rău”*, deși varianta a doua este probabil cea corectă. Prima variantă înseamnă *„izbăvește-ne de tot răul din lume, dinăuntrul nostru, din alți oameni și din Satan și oștirea lui”*. A doua variantă ar însemna *„izbăvește-ne de Satan, cel care caută să ne ducă la pierzare, și de toate mijloacele*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

pe care le folosește pentru a-și atinge scopul – toată răutatea lumii, tot păcatul firii și orice rău spiritual”. Ambele interpretări ajung la aceeași concluzie.

*Creștinii nu pot ignora răul care îi
înconjoară și care este ascuns în inima
lor și nici nu au voie să încerce să îl
ignore, fiindcă sunt chemați să înfrunte
răul și să îl biruiască prin bine.*

Ideea principală este că Isus ne-a dat această rugăciune prin care ne-a promis implicit că dacă vom căuta izbăvirea, o vom găsi. În momentul în care strigăm „izbăvește-ne”, Dumnezeu începe operațiunea de salvare; ajutorul este pe drum, pentru a ne da puterea să facem față oricărui rău care ne amenință.

DE (CEL) RĂU

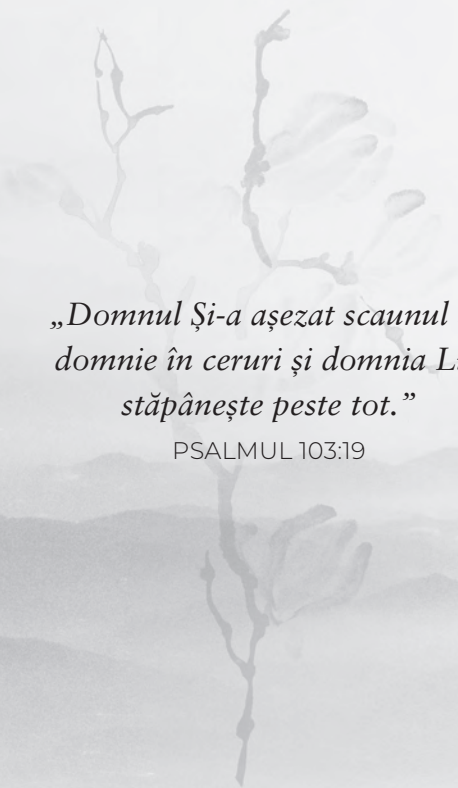
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Izbăviți de rău:

- 2 Corinteni 1:3-11; 12:1-10

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ce face Dumnezeu acum cu privire la rău?
Ce va face în final?
- Ce determină dacă circumstanțele rele ne vor zidi sau ne vor zdrobi?
- Pe cine izbăvește Dumnezeu de rău și de ce?

*„Domnul Și-a așezat scaunul de
domnie în ceruri și domnia Lui
stăpânește peste tot.”*

PSALMUL 103:19

ÎMPĂRĂȚIA ȘI PUTEREA

După cum muzica poate exprima întreaga gamă de sentimente umane, tot astfel și rugăciunea-model dată de Domnul nostru acoperă gama întreagă de îngrijorări cu care ucenicii creștini se confruntă în viață. Lauda pentru răscumpărarea noastră (*Tatăl nostru*), adorarea măreției lui Dumnezeu care transcende totul (în ceruri), zelul pentru slava Lui (*sfînțească-Se Numele Tău*), dorul pentru biruința Lui (*vie împărăția Ta*) și dăruirea de sine pentru El (*facă-se voia Ta*), toate acestea sunt exprimate în prima parte. În ceea ce

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

privește analiza comună a elementelor rugăciunii – Adorare, Consacrare, Mulțumire și Cerere, le-am abordat deja pe primele trei. Apoi cererile din a doua jumătate a rugăciunii exprimă dependența noastră de Dumnezeu pentru nevoile noastre materiale (*dă-ne... pâinea noastră cea de toate zilele*), pocăința cu privire la eșecurile noastre și lipsa de credință, renunțarea la păcat (*iartă-ne... precum și noi am iertat*) și recunoașterea slăbiciunii noastre în fața forțelor vrăjmașilor noștri spirituali (*nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne*). Acum, în final, urmând forma tradițională a rugăciunii, ne întoarcem la laudă.

Doxologia care completează Rugăciunea „Tatăl nostru” în traduceri mai vechi nu este găsită în manuscrisele originale cele mai bune. Totuși, este cea mai bună tradiție! Doxologiile (laudele aduse lui Dumnezeu pentru slava Lui) apar pretutindeni în Biblie. După cum am văzut deja, în închinarea

noastră personală lauda provine din rugăciune și rugăciunea din laudă. Ele se unesc una cu alta și se zidesc reciproc, iar nevoia simțită și nevoia împlinită sunt izvoarele lor corespunzătoare. Avem nădejdea că Dumnezeu poate face și va face tot ceea ce a promis, iar lauda adusă Lui pentru cine este și tot ceea ce face este sprijinul puternic al nădejzii noastre. Așadar, cu cât Îl lauzi mai mult, cu atât mai multă energie vei avea în rugăciune; și cu cât te rogi mai mult, cu atât mai multe motive vei avea pentru a-L lăuda.

RUGĂCIUNE ȘI LAUDĂ

Rugăciunea și lauda sunt precum cele două aripi ale unei păsări: când ambele funcționează, zbori în înaltul cerului; dacă una nu se poate mișca, rămâi pe pământ. Dar păsările nu ar trebui să rămână pe pământ, și nici creștinul fără laudă. Precizările „*care ești în*

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

ceruri” la început și „*precum în cer*” la mijloc sunt pauze de laudă în ritmul rugăciunii „Tatăl Nostru”. Chiar dacă această doxologie din încheiere nu a ieșit din gura lui Isus, ea cu siguranță reflectă gândirea Lui.

Rugăciunea și lauda sunt precum cele două aripi ale unei păsări: când ambele funcționează, zbori în înaltul cerului; dacă una nu se poate mișca, rămâi pe pământ. Dar păsările nu ar trebui să rămână pe pământ, și nici creștinul fără laudă.

Aici lauda este legată de rugăciune prin conjuncția „*căci*”: „*căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci...*” Aici ideea este următoarea: Îi cerem cu mare încredere Tatălui ceresc să aibă grijă de noi, să ne ierte și să ne apere, deoarece pe de-o parte știm că El are *puterea* să facă toate acestea pentru copiii

ÎMPĂRĂȚIA ȘI PUTEREA

Săi, și pe de altă parte, aceasta este în concordanță cu caracterul pe care El îl arată față de oameni – adică *slava* Lui. Așadar, acesta este un exemplu real de laudă pentru puterea și slava lui Dumnezeu care susține rugăciunea noastră.

ÎMPĂRĂȚIA ȘI PUTEREA

Împărăția și puterea, atribuite lui Dumnezeu în această doxologie, exprimă o singură idee compusă din două elemente. (Gramaticienii numesc această expresie *hendiadă*: este o figură de stil comună în literatura antică.) În cazul de față este vorba despre control omnipotent. Termenul „împărăție” („*domnie*” în varianta Cornilescu) este folosit în Psalmul 103:19: „*Domnia Lui stăpânește peste tot*” și denotă stăpânirea cuprinzătoare a lui Dumnezeu asupra creației. Acest adevăr este exprimat atunci când cerem ca Împărăția

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Lui „să vină” prin lucrarea răscumpărării care atinge totul. Satan, exemplul primar al faptului că păcatul dă naștere vicleniei și totodată duce la stricăciunea minții și reducerea intelectului, nu acceptă că Dumnezeu este Împărat în acest sens de bază al cuvântului. De aceea, el respinge această doxologie. De fapt, el respinge toate doxologiile, considerându-le false; dar creștinii știu mai bine și îi aduc lui Dumnezeu lauda care I se cuvine.

Stăpânirea lui Dumnezeu demonstrează adevărata putere; nu o putere întâmplătoare fără direcție, precum puterea unei tornade sau a unui elefant sălbatic sau a unui dictator nebun. Aici este vorba despre o bunătate invincibilă, care îndeplinește triumfător misiunea îndurării și a bunătății lui Dumnezeu „*pentru noi și întreaga omenire*”. Aceasta este puterea prin care Dumnezeu a salvat poporul Israel din Egipt, prin care L-a înviat pe Isus

Hristos din morți și prin care este bun față de noi toți (Efeseni 1:19).

Psalmii care Îl proclamă pe Dumnezeu ca Împărat invincibil plin de har (de exemplu, în Psalmii 47, 93, 97 și 145) prezintă cel mai bine „împărăția și puterea” din această doxologie. Citiți acești psalmi, meditați asupra lor și adânciți-vă inima în ei – și alăturați-vă bucuriei creștinilor de pretutindeni! „*Este frumos să laudăm pe Dumnezeul nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L laudăm...*” (Psalmul 147:1)

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

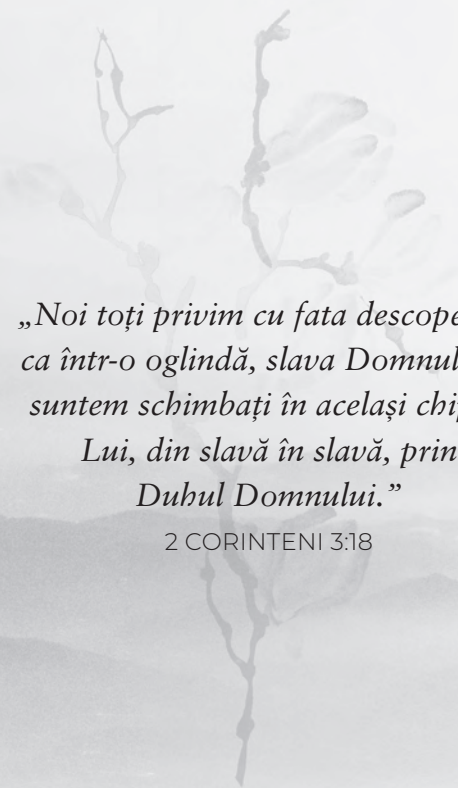
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Dumnezeu pe tron:

- Daniel 4
- Psalmul 145

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Cum se influențează reciproc lauda și rugăciunea?
- Ce este „controlul omnipotent” și cum îl exercită Dumnezeu în lume astăzi?
- Cum poți descrie puterea lui Dumnezeu?

*„Noi toți privim cu fata descoperită,
ca într-o oglindă, slava Domnului și
suntem schimbați în același chip al
Lui, din slavă în slavă, prin
Duhul Domnului.”*

2 CORINTENI 3:18

CAPITOLUL 15

ȘI SLAVA

În Noul Testament, cuvântul „*slavă*” are două conotații interconectate. Prima se referă la vrednicia de laudă a Creatorului; a doua se referă la lauda pe care Aceasta o stârnește în ființele create. Fie ne referim la slava pe care *o are*, *o arată* și *o dă Dumnezeu*, fie ne referim la slava pe care *o primește* de la închinătorii Săi. Fiindcă noi cu recunoștință Îl binecuvântăm pe Cel care chiar și acum ne proslăvește prin faptul că ne transformă după chipul lui Hristos (vedeți 2 Corinteni 3:18; Efeseni 1:3 și comparați Romani 1:21 cu Romani 8:17, 30).

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

Oamenii Îi aduc mereu slavă lui Dumnezeu pentru atributele Sale glorioase, în timp ce slava pe care Dumnezeu o arată omului are întotdeauna scopul de a provoca laudă și închinare.

SLAVA VĂZUTĂ

În Vechiul Testament, Dumnezeu Și-a arătat slava într-o formă vizuală, prin intermediul unei lumini strălucitoare minunate (care în iudaism este numită „*şekinah*”). Aceasta era semnul prezenței Sale binecuvântate atât în cortul întâlnirii, cât și în Templu (Exodul 40:34; 1 Împărați 8:10 și mai departe). Dar revelația esențială, permanentă a slavei lui Dumnezeu a fost exprimată prin actele Sale de judecată meritată și dragoste nemeritată și prin „*Numele*” Lui – care nu este doar o simplă etichetă, cum sunt numele noastre, ci este o dezvăluire a naturii și a

caracterului lui Dumnezeu. Iehova (YHWH sau *Iahve*, după redarea erudiților moderni) înseamnă „*Eu sunt (și voi fi) Cel ce sunt (și voi fi)*” (*Exodul 3:13-15*). Declarația completă a „*Numelui*” lui Dumnezeu exprimă exact cine este El și va fi. Această declarație a fost făcută înaintea lui Moise; când Moise I-a spus lui Dumnezeu „*arată-mi slava Ta*”, Dumnezeu a răspuns nu doar printr-o manifestare vizuală, ci și prin declarația „... *Numele Meu [este] Domnul [Iahve]... un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat...*” (*Exodul 33:18-34:7*) Acest caracter moral este slava esențială a lui Dumnezeu.

Așadar, atunci când Cuvântul S-a făcut trup în smerenie, dezbrăcându-Se de slava pe care o avuse împreună cu Tatăl înainte de

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

creație, strălucirea uimitoare a slavei Sale a fost ascunsă, cu excepția singurei situații de pe Muntele Schimbării la Față. Totuși, ucenicii lui Isus au putut mărturisi: „*Noi am privit slava Lui*”, slava unui Dumnezeu personal „*plin de har și adevăr*” (Ioan 1:14; cf. 17:5; Filipeni 2:7). Deși lumina slavei fizice șekinah este mare, slava morală a dragostei răscum-părătoare a lui Dumnezeu este și mai mare. Cei cărora Dumnezeu le dă astăzi lumina în-țelegerii Evangheliei nu văd niciodată lumina slavei șekinah, dar văd slava lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos (2 Corinteni 4:6).

SLAVA DATĂ

Când în doxologia tradițională a rugăciunii „Tatăl Nostru” Îi atribuim lui Dumnezeu Împărăția și slava pe vecie, Îi spunem în primul rând (și ne amintim și nouă înșine) că El, Creatorul și Răscum-părătorul nostru, este și

ȘI SLAVA

va fi întotdeauna glorios în tot ceea ce face, în special în actele Sale de har („Îți aducem mulțumire *pentru slava Ta măreață*”). În al doilea rând, ne luăm angajamentul de acum și pentru totdeauna să ne închinăm Lui și să Îl adorăm pentru toate („*slava fie* a lui Dumnezeu în *înălțimi*”). Astfel, doxologia încheie Rugăciunea „Tatăl Nostru” cu laudă, după cum se va încheia și viața creștină: deși cererile vor înceta odată cu viața aceasta, binecuvântata sarcină de a-I aduce slavă lui Dumnezeu va continua toată veșnicia.

SLAVĂ CUI?

Haideți să ne testăm acum calitatea spirituală!

Principiul păcatului uman (care este chipul și asemănarea diavolului în om) este aceasta: slava nu este a lui Dumnezeu, ci a mea. Prin urmare, defilăm cu ceea ce considerăm

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

a fi slava noastră, ca să primim lauda celor care ne privesc cu admirație. Acesta este unul dintre aspectele mândriei noastre: îl numim îngâmfare. Persoanele îngâmfate fac un spectacol din trăsăturile lor – forma fizică, hainele, talentele, posturile, influența, casele, inteligența, relațiile – și din orice altceva cu care se mândresc. Ei se așteaptă să fie aplauzați de lume și se simt jigniți dacă oamenii nu îi laudă și nu par impresionați.

Dar creștinii știu că îngâmfarea este o minciună, deoarece presupune că *noi* suntem cei vrednici de admirație pentru ceea ce suntem; dar nu este așa. Într-adevăr, creștinismul nu ne învață să ne prefacem că ne lipsesc anumite calități pe care știm foarte bine că le avem, ci să recunoaștem că tot ceea ce avem este un dar de la Dumnezeu, pentru care *El* trebuie să fie admirat, nu noi.

*Creștinismul nu ne învață să ne
prefacem că ne lipsesc anumite calități
pe care știm foarte bine că le avem,
ci să recunoaștem că tot ceea ce avem
este un dar de la Dumnezeu,
pentru care El trebuie să fie
admirat, nu noi.*

Testul constă din a te întreba cât de încânta sau cât de nemulțumit devii atunci când Dumnezeu este lăudat în timp ce tu nu ești și ce reacție ai când tu ești lăudat în timp ce Dumnezeu nu este. L-a durut pe puritanul Richard Baxter, marele autor de scrieri devoționale al vremii sale, aflat pe patul de moarte, când vizitatorii l-au lăudat pentru cărțile sale. „Eu am fost doar un stilou în mâna lui Dumnezeu”, a șoptit el, „și ce laudă se cuvine unui stilou?” Aceasta este mentalitatea omului matur; el vrea să strige în fiecare moment:

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

„Dați-I laudă lui Dumnezeu, pentru că Lui i se cuvine, și numai Lui!”

Ce ne spune acest text despre noi înșine?

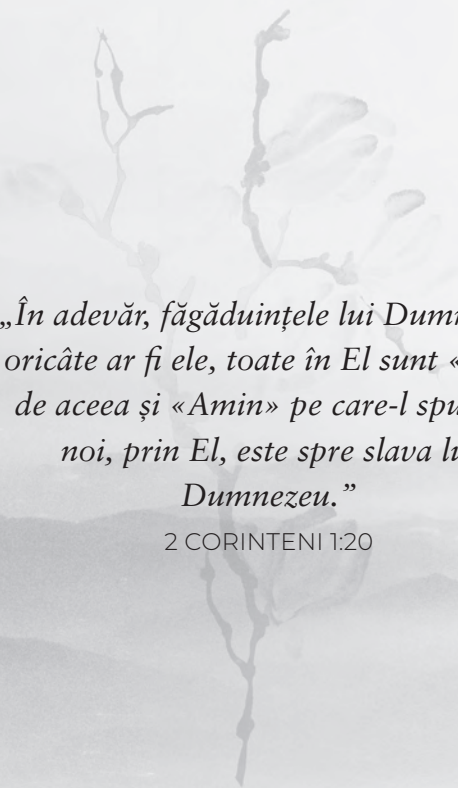
STUDIU BIBLIC SUPLIMENTAR

Calea doxologiei:

- Romani 11:33-36
- Efeseni 3:20 și mai departe
- 1 Timotei 6:13-16
- Evrei 13:20 și mai departe
- Iuda 24 și mai departe
- Apocalipsa 1:4-7

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Care sunt cele două înțelesuri ale cuvântului „slavă” și care este relația dintre ele?
- Ce legătură are caracterul lui Dumnezeu cu slava Sa?
- Este capacitatea noastră de a vedea slava lui Dumnezeu limitată de absența strălucirii slavei (șekinah)? De ce sau de ce nu?

*„În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu,
oricâte ar fi ele, toate în El sunt «Da»;
de aceea și «Amin» pe care-l spunem
noi, prin El, este spre slava lui
Dumnezeu.”*

2 CORINTENI 1:20

CAPITOLUL 16

AMIN

Ce înseamnă cuvântul „*Amin*” când îl rostim la sfârșitul Rugăciunii „Tatăl Nostru” sau la încheierea oricărei alte rugăciuni?

DA, ACESTA ESTE ADEVĂRUL!

„*Amin*” este un cuvânt ebraic folosit în Vechiul Testament și în închinarea din sinagogă, de unde a trecut și în limbajul creștin. În Scriptură, acest cuvânt nu doar încheie rugăciunea, demonstrând o dorință sinceră de a fi auzit, ci și exprimă acceptarea unor lucruri

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

anume, cum ar fi poruncile împăratului David (1 Împărați 1:36) sau amenințările lui Dumnezeu (Numeri 5:22; Deuteronomul 27:17-26). Rădăcina cuvântului înseamnă „adevărat, ferm, cert, sigur”, și exprimă un „da” categoric ca răspuns la ceea ce a fost spus. Cineva din regiunea Midlands a Angliei ar spune „cu siguranță, da”, sau „așa e” în limbajul uzual american. „Așa să fie”, parafrizarea comună a cuvântului „amin” este prea slabă. „Amin” exprimă nu numai o dorință, ci și o încredere hotărâtă – „așa va fi”.

„Amin” (cel mai bine rostit cu voce tare și cu intensitate) este declarația noastră finală că tot ceea ce am spus vine din inimă și că ne identificăm cu atitudinile, speranțele și țelurile exprimate în rugăciune.

„Amin” poate urma sau preceda o afirmație („*adevărat, adevărat*” în formula lui Isus, întâlnită de peste cincizeci de ori în Scriptură; „*adevărat, adevărat vă spun...*” este „*amin*” în manuscrisul original). În ambele cazuri, „amin” accentuează importanța afirmației cu care se identifică pe deplin cel care vorbește. În 2 Corinteni 1:20, Pavel scrie că noi, creștinii, zicem „*amin*” la promisiunile lui Dumnezeu, glorificându-L astfel pentru că este onest și demn de încredere în ceea ce spune; „*Dumnezeu, al cărui nume este Amin*” și ale cărui „*cuvinte sunt adevăr*” (Isaia 65:16, 2 Samuel 7:28). De asemenea, în 1 Corinteni 14:16 apostolul îi prezintă pe creștini rostind „*amin*” la rugăciunile înălțate în închinarea publică. Să spui „*amin*” din adâncul inimii, nu doar cu glasul, înseamnă să îți însușești atât promisiunile, cât și rugăciunile.

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

RUGĂCIUNEA TA?

Doxologia tradițională ne învață să încheiem Rugăciunea „Tatăl Nostru” cu „amin”. Este corect să procedăm astfel. „Amin” (cel mai bine rostit cu voce tare și cu intensitate) este declarația noastră finală că tot ceea ce am spus vine din inimă și că ne identificăm cu atitudinile, speranțele și țelurile exprimate în rugăciune. Deși va dura o viață întreagă (și chiar mai mult) să învățăm pe deplin cum să ne rugăm, cea mai potrivită încheiere a acestor scurte studii pe tema rugăciunii ar fi o enumerare a componentelor principale. De aceea, te întreb:

Ți-ai pus încrederea în Isus Hristos ca Mântuitor al tău personal? Ți-ai pus credința în Dumnezeu ca Dumnezeul tău personal prin Isus Hristos? Îl recunoști pe fiecare creștin ca frate în familia lui Dumnezeu, (fapt exprimat prin cuvintele „*Tatăl nostru*”)?

Ai ca scop principal în viață sfințirea Nume-lui lui Dumnezeu în tine și prin tine, indiferent de cât ar costa? Vrei să Îl vezi pe Dumnezeu biruitor în Împărăția Sa și să vezi sfârșitul tuturor lucrurilor care nu sunt conformate perfecțiunii Lui?

Ești dispus să lucrezi și să suferi pentru Împărăție, dacă este necesar, pentru a deveni agentul ei și mijlocul de a o aduce în viețile și împrejurările care sunt în opoziție cu Dumnezeu?

Accepți cu bucurie controlul voii lui Dumnezeu asupra voinței tale și voia lui Dumnezeu asupra evenimentelor destinului tău, știind (prin credință) că voia lui Dumnezeu este bună și desăvârșită?

Există vreo situație în care te opui voii și poruncilor lui Dumnezeu? Îți justifici neascultarea zicând că sunt alte porunci pe care le

RUGÂNDU-NE TATĂL NOSTRU

ascuți cu credincioșie? Dacă da, ce vei face în privința aceasta?

Ești conștient de faptul că dacă Dumnezeu nu Se îngrijește de nevoile tale și nu îți iartă păcatele și nu te protejează de ispite în fiecare zi, ești pierdut?

Te-ai hotărât în conștiința ta să nu ții mânie și să nu ai amărăciune față de cineva, ci să ierți întotdeauna cu milă, datorită îndurării pe care Dumnezeu ți-o arată neîncetat?

Este vreo persoană anume pe care ai refuzat să o ierți până acum pentru ce ți-a făcut? Îl vei ruga pe Dumnezeu în acest moment să te ajute să îți schimbi atitudinea și să te împaci cu acea persoană?

Ai obiceiul să veghezi și să te rogi împotriva ispitei? Vei face ca acesta să fie obiceiul tău de acum înainte?

Este rugăciunea „Tatăl Nostru” cu adevărat în inima ta? Ești sincer atunci când o închei cu „*amin*”? „O, Doamne, curăță-ne inima; și nu lua de la noi Duhul Tău cel Sfânt!” Doamne, învață-mă cum să mă rog, învățându-mă cum să trăiesc; în Numele lui Isus; *Amin*!

STUDIUL BIBLIC SUPLIMENTAR

Pericolul lipsei de sinceritate:

- Eclesiastul 5:1-6
- Faptele Apostolilor 5:1-11

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚIE

- Ce înseamnă „*amin*”?
- De ce este Dumnezeu numit „Dumnezeul al cărui nume este Amin”?
- Care este implicația rostirii cuvântului „Amin” în rugăciunea „Tatăl Nostru”?

